

ת"פ 47668/10/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 47668-10-17 מדינת ישראל נ' חלפון (עציר) 13 פברואר 2019

לפני
המאשימה
כבוד השופטת מיכל ברק נבו
מדינת ישראל
על ידי פמ"מ - עו"ד ליאת גלבוע
נגד
הנאשם
פלוני
על ידי בא כוחו עו"ד שירן ברגמן

הכרעת דין

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל שני אישומים. בחלקו הכללי של כתב האישום צוין כי הנאשם ומ"ח [המתלוננת], ילידת 1963, הם אחים. מ"ח היא נכה, הנעזרת בכיסא גלגלים ובקביים, ובמועדים הרלוונטיים התגוררה בשכירות, בדירה בבעלות חברת "עמידר", בקומה השלישית שבבנין דירות בן 4 קומות, בנתניה.

על פי האישום הראשון, ביום 1.10.17, בשעה 17:00 לערך, עת הייתה מ"ח לבדה בדירתה, הגיע הנאשם לדירה והחל לקלל את מ"ח באומרו: "שרמוטה ומזדיינת, מזיינים אותך כל הערבים, חבל שנשאת בחיים". בהמשך, ניגש הנאשם למטבח, נטל סכין חדה וזרק אותה לעברה של מ"ח, הסכין פגעה בגבתה של מ"ח וגרמה לה לדימום ולאדמומיות. לאחר מכן, הרים הנאשם שולחן עץ שהיה בדירה ושעליו היו כוסות וקערות, והעיף אותו לעברה של מ"ח. כתוצאה ממעשיו נשברו הקערות והכוסות שהיו על השולחן. בהמשך, יצא הנאשם מהדירה וצעק: "אני שם זין על המשטרה".

בגין מעשים אלה הואשם הנאשם בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [החוק], ובעבירה של היזק בזדון, לפי סעיף 452 לחוק.

על פי האישום השני, ביום 16.10.17, בשעה 23:30 לערך, עת הייתה מ"ח לבדה בדירתה, הגיע הנאשם לדירה כשהוא מצויד בסכין חדה, בבקבוק שבתוכו נוזל דליק, ובמצית. דלת הדירה הייתה פתוחה והנאשם התפרץ לדירה והחל לקלל את מ"ח ולאיים עליה, באומרו: "זונה שרמוטה", "את והגרש שלך המזדיין, הבן זונה הזה", "אני אשורף אותך, אני אעלה אותך באש". מ"ח שאלה את הנאשם לפרש קללותיו, והנאשם השיב שהיא רוצה את כספו. מ"ח ענתה שאינה רוצה את כספו אלא רק רוצה שיהיה "בן אדם". בתגובה אמר הנאשם: "תראי מה אני אעשה לך". הנאשם שפך על מ"ח את הנוזל הדליק שהביא עמו מראש, תוך שהוא מאיים עליה באומרו: "אני אהרוג אותך, אני אשורף אותך". בהמשך, הלך הנאשם למטבח, הביא בקבוק מים ושפך את תכולתו על מ"ח, תוך שהוא מקללה, באומרו: "יא שרמוטה, זונה" וכן הכה את מ"ח בגבה באמצעות בקבוק המים. בהמשך, לקח הנאשם בקבוק קולה מלא שהיה בדירה, שפך את תכולתו על מסך הטלוויזיה הדולק והשבית את מכשיר הטלוויזיה. הנאשם שלף את הסכין מכיסו, הניפה לעבר מ"ח

עמוד 1

והתקרב אליה עם הסכין במטרה לדוקרה, מ"ח זה לאחור והסכין שרטה את אצבע ידה. בשלב כלשהו, נפלה המצית מידיו של הנאשם והוא הלך לכיוון חדר המקלחת על מנת להרימו. מ"ח, שפחדה מהנאשם בעקבות איומיו והתנהגותו, הצליחה לצאת מדירתה בזחילה ונעלה את דלת הדירה מבחוץ. הנאשם צעק והורה למ"ח לפתוח את דלת הדירה. בתגובה, אמרה מ"ח לנאשם שהיא מזמינה משטרה. הנאשם צעק ואיים על מ"ח באומרו: "אני אשרוף לך את הבית".

בהמשך, יצא הנאשם אל מרפסת הדירה, השליך חומר דליק לתוך הדירה והצית אותה. כתוצאה ממעשי הנאשם, אחזה אש בכל רחבי הדירה, הדירה וכל תכולתה נשרפו כליל וחלק מתקרת הסלון קרס. האש התפשטה מהדירה לעבר הדירה שמעליה, בקומה הרביעית בבניין, וגרמה לנזקי פיה בחלקיה השונים של הדירה בקומה הרביעית ולשבירת חלונות בה. הנאשם ירד מהמרפסת, כשהוא נאחז בסורגים, דרך מדחס המזגן ועד לקרקע, ונעצר על ידי המשטרה שהוזעקה למקום. תשעה צוותי כיבוי אש הגיעו למקום בכבאיות אש, השתלטו על האש, כיבו אותה ומנעו את התפשטותה לדירות נוספות ולגרירת נזקים נוספים.

כתוצאה ממעשי הנאשם, נשרפה כל תכולת הדירה, הכוללת בין היתר: מחשב, טלוויזיה, מסך פלאזמה, מקרר, תנור, מיקרוגל, מכונת כביסה, כיסא גלגלים. הערכת עלות תיקון הדירה מסתכמת בכ-135,128 ₪. כל רכושה של מ"ח נשרף כליל והיא נותרה חסרת כל, לרבות מגורים, לבוש, אמצעי עזר לנכותה, תרופות, ריהוט ועוד. בימים שלאחר ההצתה לנה מ"ח ברחוב. כמו כן, נגרמו נזקים לדירה בקומה הרביעית, שהערכת עלות תיקונם מסתכמת בכ-77,278 ₪. בגין מעשיו, נטען כי נכנס הנאשם לדירתה של מ"ח, שלא כדין ובכוונה לבצע פשע, איים עליה שלא כדין בפגיעה שלא כדין בגופה ובנכסיה בכוונה להפחידה או להקניטה, הזיק במזיד ושלא כדין לרכושה, וכן תקף אותה שלא כדין ופצע אותה כשהוא מצויד בנשק קר, ניסה לשלח אש במזיד במ"ח ושילח אש במזיד בדירתה.

בגין הארועים הללו הואשם הנאשם בעבירות של הצתה, לפי סעיף 448(א) רישא לחוק; ניסיון הצתה, לפי סעיף 448(א) סיפא ביחד עם סעיף 25 לחוק; פציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק; תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק; איומים, לפי סעיף 192 לחוק; כניסה למקום מגורים, לפי סעיף 406(א) לחוק; היזק בזדון, לפי סעיף 452 לחוק.

לאחר כל מעשיו הנ"ל, הנאשם הובא לתחנת המשטרה, ושם, כשהשוטר דאו האדי שמר עליו, קילל אותו הנאשם באומרו: "יערבי מניאק מזדיין יבן שרמוטה תפיי עלייך". בגין מעשה זה הואשם הנאשם, בגדר האישום השני, גם בהעלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק.

המענה לכתב האישום

2. לעניין האישום הראשון, כפר הנאשם בכך שקילל את המתלוננת, בכך שתקף אותה באופן כלשהו ובכך שפצע אותה. לטענת ההגנה, הנאשם נחקר בקצרה, כשבוע לאחר התאריך הרלוונטי לאישום הראשון, ולא יכול היה לומר בוודאות אם מודה או כופר בכך שהגיע לדירת המתלוננת במועד הרלוונטי. עם זאת, גרסתו של הנאשם לגבי האישום השני, שהוא סמוך בזמן לאישום הראשון, מעלה כי באותם ימים הוא נהג לשהות אצל המתלוננת.

לעניין האישום השני, חזר הנאשם על גרסתו כפי שמסר במשטרה, שלפיה הוא אכן הגיע לדירה כשחזר מהסופר עם שקיות שבתוכן שני בקבוקי קולה. מעבר לכך כפר בעימות בינו לבין המתלוננת, בתקיפתה, ובפעולות המיוחסות לו

בהקשר לעבירות ההצתה. הנאשם מסר בהודעתו במשטרה שעל פי השערותיו, נר שהיה דלוק בדירה ושהמתלוננת נהגה להדליק באופן קבוע לזכר אמה שנפטרה, הוא שגרם להצתה. הנאשם כפר גם בדברים שנטען כי אמר לשוטרי, שבגינם יוחסה לו עבירה של העלבת עובד ציבור.

התשתית הראייתית - כללי

עדוּתה של מ"ח - כללי

3. העדה המרכזית לגבי שני האירועים היא מ"ח, אחותו של הנאשם. היא הגיעה לבית המשפט בניגוד לרצונה, לאחר שהוצאו נגדה צווי הבאה. לאחר שנעשו מספר נסיונות שלא צלחו לאתרה ולהביאה לבית המשפט, הובאה לבסוף על ידי התובעת.

4. כבר בפתח עדותה, במענה לשאלה הראשונה של התובעת שנגעה לאירוע מושא האישום השני, פתחה המתלוננת בנאום, הכולל בחובו גרסה חדשה לגבי זהות מבצעי השריפה, ושמטרתו להרחיק את הנאשם מביצוע המעשה. וכך אמרה, במענה לשאלה אם היא זוכרת את השיחה שביצעה למוקד 100 של המשטרה ביום האירוע:

"אני זוכרת ואני רוצה להוסיף עוד דבר. שבאותו יום הוא היה בלב השרון, נתנו לו כדור קלונקס והוא לא זוכר שום דבר. ואח שלי לא נוגע בכדורים. הוא לא מודע למה שעשה שם באותו היום. אחרי כל זה כשהגעתי לבית מחוסרי דיור, בית יעל קיבלתי טלפון מהטלפון הציבורי שליד הבית שלי ואמרו לי תגידי לאחיי יוסי שהפעם הוא ניצל בנס וניתקו את השיחה. אני חשבתי שזה הוא אבל חשבתי והגעתי למסקנה שזה לא הוא שרף לי את הבית, אח שלי לא שרף לי את הבית. אני שומעת את דברי ביהמ"ש שעוד לא הגענו לעניין של השריפה..."

... אני שוב אומרת שהוא היה בלב השרון וקיבל קלונקס. הוא לא ידע מה הוא עשה. זה כואב לי וזה לא הוא, זה לא הוא. יש לי שכן שראה שני אנשים שעולים מהמחסן וחשב שזה שוטרים ואם אח שלי היה שורף את הבית הוא היה בצו הרחקה מהבית של ההורים שלי אצלי. ואם הוא היה שורף את הבית לאן הוא ילך? הוא אצלי היה. זה לא הוא שרף. השכן לא ידע שזה לא שוטרים. והדלת שלי התחילה פתאום לבעור ועשן יוצא, התקשרתי למשטרה וחשבתי שזה הוא אבל זה לא הוא. הדלת של הבית מפלדלת. היא הראשונה שעלתה באש, אני הלכתי לדלת הבית והדלת הראשונה התחילה לבעור. לשאלת ביהמ"ש מי היה בתוך הבית, אני לא יודעת. יוסי היה בתוך הבית והוא אמר לי שהוא הולך לישון כשסגרתי את הדלת מבחוץ. ואז ראיתי עשן והתקשרתי שוב למשטרה וחשבתי שזה הוא אבל זה לא הוא".

(פ/53, 3 ואילך)

להלן אכנה את הגרסה החדשה הנ"ל "גרסת השניים".

בהמשך עדותה, ומשמסרה בבית המשפט פרטים שהיו שונים באופן מהותי מאלה שמסרה בהודעותיה במשטרה, קיבלתי את הודעותיה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 [הפקודה]. לקראת תום חקירתה הראשית, לאחר שמצד אחד אישרה שדיברה אמת במשטרה, אך הכחישה מצד שני שהנאשם הוא שעולל לה את כל

המתואר בכתב האישום (בניגוד לרוב מה שמסרה במשטרה), היא ציינה כי: "אני דואגת לו ואוהבת אותו אמא שלי נפטרה, אח שלי נפטר, אבא שלי נפטר, עם מה נשאר לנו בחיים האלה? מה אתם רוצים לגמור על החיים שלי? זה לא נראה לי הגיוני. אמרתי בהתחלה שאני חלשה בפני אח שלי" (פ/61, 25 - 27).

לאחר שנחקרה ממושכות בחקירה נגדית, אך בטרם סיים הסנגור את החקירה, התרחשו חילופי הדברים הבאים בין הסנגור לבין מ"ח:

"ש. את הארת את עצמך כאן כאישה מבולבלת עם בעיות נפשיות, שהייתה מכורה לסמים, מצב לא קל, יכול להיות מ"ח שאת לא סגורה על מה שיש לך בבית, על איזה שמן יש לך או אין לך, מתי או לא את מדליקה נר, יכול להיות שאת מתבלבלת..."
ת. יכול להיות שאני מבולבלת לגמרי גם היום, יכול להיות שאני הולכת למות עכשיו (צועקת, דופקת על השולחן, רועדת, אחות של העדה שופכת עליה מים, העדה נושמת בכבדות, מוצאת מהאולם על ידי אחותה)".

(פ/78, 16 - 21)

לנוכח דברים אלה, נעשתה הפסקה בחקירה, ולאחר שהעדה שבה לאולם, אמרה: "אני מפחדת אני לא רוצה לחזור לאולם אני מבקשת לסיים את החקירה". הוסבר לעדה שאין לה ממה לחשוש ושהסנגור עומד על כך שיש לו שאלות נוספות, ואז אמרה: "אתם יודעים שיש לי סרטן גם? מה יש לו עוד לשאול אותי? אני אמרתי מה יש להגיד... אמרתי שהמשטרה מתנכלת ליוסי והוא לא שרף כלום, יוסי לא שרף לי את הבית. אח שלי לא שרף לי את הבית.. אני אתאבד אני אגמור על עצמי...". משלא ניתן היה להמשיך לחקור את העדה במצבה זה, היא שוחררה לדרכה. בהחלטתי באותו עניין ציינתי:

"סבורני, כי לנוכח ההתנהלות של העדה לאורך כל החקירה בכללותה, ובפרט בחקירה הנגדית, אין טעם רב בהמשך חקירתה וירידה לפרטי פרטים. עם זאת, מדובר בפרורגטיבה של הסנגור. העדה מודיעה כי אינה יכולה להמשיך להיחקר כעת, היא בוכה ונסערת וטוענת שהיא פוחדת ממותה. לפיכך תופסק עדותה כעת. אציע לסנגור לחזור ולבחון את החקירה שלה היום ולהרהר מחדש בכוונתו להמשיך ולחקור את העדה. נדמה, כי לאור הדפוס שחזר על עצמו בתשובות בחקירה הנגדית, ספק אם יש טעם רב בכך".

כשהתייחסתי ל"התנהלות של העדה" ול"דפוס שחזר על עצמו בתשובות בחקירה הנגדית" התכוונתי, בין היתר, לכך שהעדה שינתה גרסתה כמעט בכל נקודה שבה חשבה שתשובתה המקורית תזיק לנאשם, העלתה גרסה חדשה ובה תזה חדשה לגבי מי ששרף את דירתה (היא "גרסת השניים"), טענה שהעלילה עלילות שווא על אחיה לבקשת המשטרה, והתמסרה לסנגור בכל תזה חלופית, מועילה לנאשם, שהעלה. ויודגש: רצונה העז של מ"ח להרחיק את אחיה מהאָרוע הובילה לכך, ששתי הטענות החדשות שהעלתה, "גרסת השניים", מחד גיסא, והטענה שהשוטרים שמו בפיה דברים והיא העלילה עלילות שווא על הנאשם כדי לרצותם ("גרסת העלילה"), מאידך גיסא, סותרות זו את זו. שהרי לפי "גרסת השניים", היא האמינה במהלך הארוע ומיד לאחריו, כשנחקרה במשטרה, שאחיה הוא ששרף את הדירה, ורק לאחר זמן מה, השכן סיפר לה על "השניים" שאותם ראה עולים לדירה, והיא גם קיבלה את שיחת הטלפון מהטלפון הציבורי, ורק אז הבינה (כביכול) שלא אחיה הצית את הדירה, אלא שני דורשי רעתו. לפי "גרסת השניים", מה שאמרה במשטרה לא היה עלילה, אלא תאם את אמונתה באותה עת, כי הנאשם הוא שהצית את הדירה. מהעלאת "גרסת העלילה" עולה

בבירור כוונתה לעשות כל מה שנדרש, לדעתה, כדי לחלץ את הנאשם מהרשעה, ולו במחיר של הכפשה עצמית, ו"הודייה" בכך שניסתה להעליל עליו דברים שאינם אמת. כפי שאראה מיד, ברור לכל שומע, כי לא "גרסת השניים" ולא "גרסת העלילה" הן אמת, גם בשל היותן גרסאות כבושות, גם בשל חוסר הגיון הפנימי, גם בשל היותן סותרות ראיות אחרות, וגם בשל היותן סותרות זו את זו. בל נשכח גם, שגרסתו של הנאשם עצמו לגבי אָרוע השריפה היא שנר שהיה דלוק בדירה, ושמ"ח נהגה להדליק באופן קבוע לזכר אמה שנפטרה, הוא שגרם להצתה. אין בדבריו זכר לטענה שהיה מי שרצה לפגוע בו ולכן הצית את הדירה שבה שהה באותה עת.

5. והנה מספר דוגמאות, הממחישות את אופן מסירת עדותה, מתוך חקירתה הנגדית של מ"ח בבית המשפט:

"ש. קרה עוד משהו מאז השריפה שגרם לך לחשוב שזה לא יוסי?"

ת. כן.

ש. מה?

ת. קיבלתי שיחת טלפון מטלפון ציבורי, התקשר אלי בחור לטלפון שהיה לי הקודם ואמר לי תגידי לאחייך יוסי שהוא ניצל הפעם בנס. וניתק את השיחה.

ש. מתי זה היה?

ת. זה היה בחודש, זה היה לפני סילבסטר.

ש. את זוכרת אם זה היה מספר חסום?

ת. לא. זה היה טלפון ציבורי. זה הטלפון הציבורי היחיד שהיה לי ליד הבית. מהטלפון הציבורי צלצלו אלי לטלפון הנייד שלי ואז הם אמרו לי תגידי ליוסי שהפעם הוא ניצל בנס. במענה לשאלת ביהמ"ש, איך אני יודעת שזה מהטלפון הציבורי כי אני זוכרת את המספר הזה. כשהייתי נשואה הייתי יורדת כל פעם בשבע בערב לטלפון הציבורי. בעלי מבית סוהר היה מתקשר אלי.

ש. את זוכרת את המספר? מה המספר?

ת. היום כבר לא.

ש. הוא אמר עוד משהו חוץ מזה?

ת. לא.

ש. על איזה פעם הוא דיבר? מה זאת אומרת "הפעם"?

ת. אח שלי כל הזמן אנשים יש לו הרבה שונאים, כל הזמן מריבות והרבה התנכלו לו. כל הזמן מחפשים אותו להתנקם בו. גם המשטרה, גם שוטרים, נתנו לו שוקר שוטרים והפילו אותו. כל הזמן רק מחפשים אותו. וגם המשטרה מחפשת להתנקם באחי".

(פ/65, 22 ואילך)

או למשל:

"ש. אמרת שאת האירוע הראשון שבתאריך 2.10.17 זה לא אירוע השריפה, זה

אירוע אחר. זה אירוע שמאשימים את יוסי שהוא הגיע הביתה וזרק עליך סכין ופגע

בך ועשה לך פצע בעין.

ת. מה??? לא היה אירוע כזה.

ש. אני מבין שאמרת מקודם שאת לא זוכרת. עכשיו את אומרת שלא היה אירוע כזה ובכל

זאת אני רוצה לשאול אותך כמה שאלות על זה. את אומרת עכשיו לביהמ"ש שלא היה

אירוע כזה אבל במשטרה סיפרת על אירוע כזה. סיפרת שהוא הגיע אליך הביתה, זרק

עליך סכין והיא פגעה בך בגבה. לא היה דבר כזה?

ת. לא לא לא. אם היה בגבה היה צריך לרדת לי דם והייתי צריכה להתפנות.
ש. אם לא היה דבר כזה איך בכל זאת סיפרת למשטרה, יש הודעות שלך כאן.
ת. דיברתי על אח שלי יוסי?

ש. כן. את מספרת ואני מקריא לך מת/25 החל משורה 100. מקריא.
ת. לא.

ש. עוד את אומרת. מקריא משורה 109. לא היה דבר כזה?
ת. לא זכור לי דבר כזה.

ש. אז למה בכל זאת אמרת?

ת. יכול להיות שהייתי מבולבלת וסתם העללתי עליו דבר כזה.
ש. היו עוד פעמים שאת זוכרת שהעללת עליו סתם דברים?
ת. אולי מההזיות, מהכדורים שהייתי לוקחת אבל אף פעם הוא לא פגע בי".
(פ/66, 15 ואילך)

דוגמה נוספת:

"ש. למה לא אמרת במשטרה שאח שלך לא שרף לך את הבית?

ת. לא חשבתי על זה. ואז עוד לא פגשתי את ישראל.
ש. מה גרם לך להבין שלא אח שלך שרף לך את הבית?
ת. משיחת הטלפון שקיבלתי. שאמרו לי שאני אגיד לאח שלי יוסי שהוא ניצל בנס ומהבחור שאמר לי שראה בחורים עולים מהמחסן והוא חשב שזה שוטרים.
(פ/67, 8 - 12)

וכן:

"ש. מה זה הסימן בקצה של הגבה השמאלית?

ת. אולי נפלתי בבית וקיבלתי מכה.
ש. את נופלת הרבה בבית?
ת. כן.
ש. את זוכרת אם לפני שבאת להיחקר נפלת במקרה?
ת. נפלתי הרבה. כן".
(פ/68, 17 ואילך)

דוגמה נוספת:

"ש. אמרת שהוא הוציא סכין מהכיס מאחורה ואמר אני אשחט אותך?

ת. לא. אמרתי שהוא הוציא פלסטיק כחול.
ש. ואז בפעם הראשונה שאת באה למשטרה את אומרת שהוא הוציא סכין מהאחורה של המכנס, שם על השולחן ואומר שהוא ישחט אותך?
ת. לא סכין. לא סכין. את הפלסטיק של הסכין.

ש. כאילו את הבית של הסכין? את לא ראית סכין?

ת. לא ראיתי סכין. את הפלסטיק של הסכין.

ש. אז למה במשטרה דיברת על זכין?

ת. כי במשטרה הכריחו אותי להגיד סכין ולהפיל את אח שלי. הם המציאו גם דברים שלא אמרתי אותם. אתם אומ"ח לי פה גם דברים שלא אמרתי אותם. חתמתי גם בלי לקרוא. אמרו לי תחתמי תחתמי וחתמתי. "מה אכפת לך, שייכנס לבית סוהר"?

ש. מי אמר את זה?

ת. השוטרים, משטרת נתניה. כל משטרת נתניה לא רוצה שיוסי יהיה בחוץ. אני נשבעת לך שהשוטרים אמרו מה אכפת לך שהוא ישב בבית סוהר?

ש. אמרת מקודם שהכניסו לך דברים שלא אמרת. איזה דברים למשל?

ת. אני לא יודעת. חתמתי בלי לקרוא.

ש. אז איך את יודעת שהכניסו לך דברים?

ת. כי שאלו אותי דברים שאני לא זוכרת אותם

ש. אני רוצה לשאול אותך עוד משהו על האירוע הראשון. באירוע הראשון יוסי שבר לך את הבית?

ת. לא זוכרת. זה בית היה שם? איזה בית היה שם? הבית היה הרוס כולו.

ש. כי יש שוטר בשם עותמאן שהגיע למקום ואמרת שאמרת לו שאח שלך שבר לך את כל הבית ואני לא רואה שסיפרת את זה אחר כך במשטרה.

ת. לא אמרתי את זה.

ש. נחזור לשריפה. בפעם הראשונה, ת/26, סיפרת על הסכין ואמרת שהוא הניח את הסכין על השולחן ואמר שישחט אותך. בפעם הרביעית, ת/25 החל משורה שהגעת למשטרה שם את מספרת על עניין הסכין, את אומרת החל משורה 10 שיוסי הוציא את הסכין שלו מאחורה, והיה לו כיסוי והוא רצה לדקור אותך אבל זאת והסכין נגעה לך טיפה באצבע אבל לא נשאר לך סימן. למה לא סיפרת על זה שניסו לדקור אותך ושהיה לך סימן בפעם הראשונה שהגעת למשטרה?

ת. יוסי אחי לא ניסה לדקור אותי. לא דקר אותי. הוא לא עשה לי כלום והעללתי עלילות עליו בגלל המשטרה שביקשה ממני להעליל עליו [צועקת]. נמאס לי כבר מהעולם הזה. אני רוצה את השקט שלי. די כבר. רוצים להחזיר אותי אחורנית.

ש. ואז מה קרה אחרי סיפור הסכין? מה קורה?

ת. שום דבר.

ש. אנחנו מדברים בפעם השניה.

ת. יוסי אחי לא דקר אותי עם סכין ולא ניסה לדקור אותי עם סכין. אני ראיתי רק פלסטיק, לא ריאתי את הלהב. הוא לא הצית ולא דקר אותי. יש אלוהים בשמים ואם יוסי הצית לי את הבית, הוא לא פגע בי, זה אנשים הציתו אתל הבית. [מדברת לא ברור] מחפשים לרצוח אותו".
(פ/69, 23 ואילך)

המחשה נוספת:

"ש. בואי ננסה לשחזר את האירוע. מה קרה אחרי הסכין. אחרי שהוא מוציא את הסכין ושם אותה על השולחן?

ת. לא היה סכין. לא ריאתי סכין. יוסי לא עשה לי כלום ואני סתם העללתי עליו. המשטרה רוצה

שאני אעליל על אחי יוסי. [מדברת מהר ולא ברור]. המשטרה ביקשה ממני להעליל עליו.

ש. אמרת בהודעה הראשונה שלך שיוסי מסוכן. אמרת את זה?

ת. המשטרה ביקשה ממני להגיד את זה. כל מה שנכתב שם וחתמתי בלי לקרוא זה המשטרה כתבה הכל ואני חתמתי. אני לא יודעת על מה אני חותמת. הם ניצלו את המחלה שאני נמצאת בה".

(פ/71, 11 ואילך)

ודוגמה אחרונה ל"התמסרותה" לטענת הסנגור, שהגרסה שמופיעה בהודעתה במשטרה לא הגיונית: "מה שאתה אומר אתה צודק. אני חתמתי בלי לקרוא. כנראה שהם הוסיפו דברים. הם לא רוצים שאח שלי יהיה בחוץ הם רוצים שהוא יהיה בבית סוהר" (פ/76, 1 ואילך).

6. חרף הסיבה להפסקת עדותה של מ"ח, כמפורט לעיל בפסקה 4, ולמרות החלטתי שהובאה לעיל, שלפיה "לנוכח ההתנהלות של העדה לאורך כל החקירה בכללותה, ובפרט בחקירה הנגדית, אין טעם רב בהמשך חקירתה וירידה לפרטי פרטים", הסנגור הודיע שהוא עומד על המשך החקירה הנגדית. על כן נעשה ניסיון נוסף לזמן את העדה להמשך עדותה, אך היא לא אותרה ולא ניתן היה להביאה. סירבתי להוציא צו הבאה נוסף ובהחלטה בפרוטוקול מיום 14.10.18, בעמוד 99, ציינתי:

"בהמשך להשתלשלות העניינים בקשר לעדה זו, בהמשך לדברים שאמרתי כאשר נקטעה עדותה ביום 24.6.18, בעמוד 79 לפרוטוקול, לאחר ששמעתי את דברי ב"כ המאשימה ולאחר ששמעתי את דברי ב"כ הנאשם, אין בכוונתי להוציא צו הבאה לעדה מ"ח. הסנגור יטען כטוב בעיניו בעניין זה בסיכומים".

7. ואכן, בסיכומיו טען הסנגור כי אין להשתית כל ממצא על עדותה של מ"ח, שכן בהעדר חקירה נגדית שלמה, לא ניתן לקבוע לגבי האמירות הסותרות - אלה שנמסרו במשטרה לעומת אלה שנמסרו בבית המשפט - מתי דיברה אמת ומתי שיקרה. כך, בפרט, כאשר עסקינן בעדה שהיא - על פי דבריה שלה - נרקומנית ובעלת עבר פלילי. עוד ציין, שהיו נושאים שבהם לא הספיק לשאול את העדה: לגבי העבירה של הניסיון להצית את מ"ח עצמה לא הספיק לברר עמה כיצד ידעה לומר בהודעה **ת/25** שהנאשם הלך להביא מצית מהמקלחת, ומה בכלל עשה המצית במקלחת. הסנגור הדגיש, שכאשר עסקינן במי שאישרה חלק מדבריה במשטרה, חלק אחר הכחישה ולגבי חלק טענה שהוכנסו לה דברים לפה, לא ניתן לומר שהיא הייתה עוינת לצד מסוים ולא ברור איך ניתן לקבוע על סמך עדותה דברים מעל לספק סביר. עוד נטען, כי מאחר שהמאשימה היא שהתנגדה להוציא לעדה צו הבאה נוסף, ובכך סיכלה את השלמת החקירה הנגדית, המאשימה היא שצריכה לשאת בתוצאות. הסנגור הפנה בעניין זה לע"פ 102/62 **יעקובוביץ' נ' מדינת ישראל**, פ"ד טז 1205 [1962], פסקה 3, מפי השופט זוסמן. עוד הפנה לע"פ 4456/14 **קלנר נ' מדינת ישראל** [29.12.15] (עסקינן בפסק דין המתייחס למספר תיקים שאוחדו, וכאן מדובר בחלק מפסק הדין המתייחס לע"פ 5270/14 בעניין **אולמרט [עניין אולמרט]**), לפסקה 57 לפסק דינו של השופט הנדל שקבע:

"הזכות לחקירה נגדית, העומדת לנאשם, נתפסת כחלק מזכותו להליך הוגן: 'חקירת שתי וערב של עד התביעה על ידי הנאשם או סניגורו היא מזכויות היסוד של נאשם להבטחת משפט הוגן' (ע"פ 107/74 **אבו מחסן נ' מדינת ישראל**, פ"ד כח(2) 302, 304 (1974)). ראו גם ההפניות בפסקאות

12-13 לחוות דעת **השופט ג'ובראן**). הזכות לחקירה נגדית מאפשרת לנאשם להתמודד עם ההאשמות המופנות נגדו, ומשמשת אמצעי דיוני חשוב בדרך להוכחת חפותו (ע"פ 5329/98 **דג'אני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(2) 273, 280 (2003)(להלן: **עניין דג'אני**)). היא נחשבת לזכות דיונית מן המעלה הראשונה, המהווה כלי יעיל ביותר לחשיפת האמת".

עוד טען הסנגור, כי לא נמצא דבר לחיזוק עדותה של מ"ח, כנדרש בסעיף 10א(ד) לפקודה, ועל כן לא ניתן להרשיע את הנאשם על סמך עדות זו. כך - באישום השני, וביתר שאת - באישום הראשון.

8. התובעת לא העמידה את הדיון בטענות לגבי עדותה של מ"ח, לגבי ההשלכות של קטיעת חקירתה הנגדית, ולא הבחינה בין האישומים בנושא החיזוקים הנדרשים. היא טענה באופן כללי שיש להעדיף את הודעותיה של מ"ח במשטרה, מאחר שמעדותה בבית המשפט עלה בבירור שהיא מנסה להגן על אחיה, ושהיא נקרעת בין רצונה זה, לבין הרצון לומר אמת בבית המשפט. היא ציינה שמ"ח אישרה שמה שאמרה במשטרה הוא נכון, ושלא נעים לה לחזור על הדברים. היא סירבה לריענון זיכרון וברור היה - גם מסירובה להגיע לבית המשפט - שהמעמד קשה לה. התובעת ציינה שעדותה במשטרה עקבית, אותנטית ומלאה בסימני אמת. לטענתה, יש חיזוקים להודעותיה של מ"ח, בדמות שיחה מוקלטת בזמן אמת למשטרה, סמוך לאירוע ההצתה (**ת/13**); עדותו של רב רשף **נתן אהרון**, שחקר את השריפה וחוות הדעת שכתב (**ת/17**), שבה קבע שהייתה הצתה מכוונת; העובדה שדלת הדירה הייתה שרופה מבפנים; מציאת הבקבוקן ובו חומר מתחת למוקד השריפה; עדותו של החוקר המוביל בתיק **צבי טיפנברון**, שגבה את עדותה של מ"ח; עדותו של **עידן אבירם**, מתנדב במשטרה, שהגיע למקום השריפה, ראה את הנאשם יושב על המזגן ומחזיק בסורגי החלון, ושמע את מ"ח צועקת "תראו מה הוא עשה לי, הוא שרף לי את הבית"; חוות דעת של **דן מילר** לגבי תוכנו של החומר הדליק שנמצא, חסר הריח, כפי שהעידה מ"ח; עדותו של שכן, **יעיל סלמאן**, ששמע את איומי הנאשם כלפי מ"ח, לרבות איום שישרוף לה את הבית; צילום שערך השוטר טיפנברון של פניה של מ"ח לרבות הפגיעה בגבה (**ת/12**). אציין, כי מלבד הצילום **ת/12**, כל הראיות המוזכרות בדברי התובעת כחיזוקים, מתייחסות לאישום השני.

9. תחילה, לעניין הטענה העובדתית שחקירתה הנגדית של מ"ח נקטעה: חשוב לציין, שהעדה נחקרה על ידי הסנגור ממושכות, על פני 16 עמודי פרוטוקול (מוקלד, לא מוקלט), לעומת 10 עמודי פרוטוקול לחקירה הראשית (שבכלל מספר החלטות לא קצרות). הסנגור אומנם טען שלא סיים את חקירתו הנגדית, אך בסיכומיו העלה רק נושא אחד שלגביו לא הספיק לשאול את העדה: נושא ניסיון ההצתה ובירור כיצד ידעה מ"ח לומר בהודעה **ת/25** שהנאשם הלך להביא מצית מהמקלחת, ומה בכלל עשה המצית במקלחת. נראה כי הסנגור הצליח לחקור את מ"ח על מרבית הנושאים, והיא השיבה לשאלותיו.

שנית, כפי שצינתי לעיל, תוך הבאת מספר לא קטן של דוגמאות, הרושם שעלה מחקירתה הנגדית של העדה הוא שהיא העלתה לראשונה מספר טענות, שלא עלו בשום שלב קודם, חלקן לא קיבלו כל ביטוי בגרסת הנאשם, חלקן לא תואמות את יתר הראיות, חלקן נטענו בעלמא. המכנה המשותף לכולן הוא ניסיון לעמעם את עדותה המפלילה כלפי הנאשם, ניסיון להטיל דופי בשוטרים, שכביכול שמו דברים בפיה וחיפשו להפליל את הנאשם וניסיון להמציא טענות חדשות, חלקן תוך התמסרות לשאלות הסנגור, חלקן פרי יוזמה של העדה עצמה. משכך, קשה לתת אמון רב בעדותה של מ"ח בבית המשפט, ואין להניח שהמשך החקירה הנגדית היה משנה את המצב.

10. בע"פ 8325/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** [8.6.17], פסקה 47, קבע כבוד הש' עמית:

"המערער טען שיש לבטל את עדותה של המתלוננת כליל עקב העובדה שחקירתה הנגדית הייתה חסרה, בהתאם להלכה לפיה מקום בו מסרב עד להשיב בחקירה נגדית לשאלות, עדותו הראשית תימחק כאילו לא ניתנה כלל, אלא אם החקירה הנגדית כבר החלה ומטרתה הושגה (ראו ע"פ 11426/03 **חואמדה נ' מדינת ישראל**, פס' 25 והאסמכתאות שם (31.12.2008) (להלן: עניין **חואמדה**)). אכן, מקריאת הפרוטוקולים עולה כי חקירתה הנגדית של המתלוננת הצריכה מן הסתם סבלנות רבה מצד ההרכב והנוכחים באולם, נוכח מה שנחזה לקורא כחוסר ריכוז וחוסר סבלנות של המתלוננת, שפעמים רבות ענתה באופן סתום מבלי לפרש. אולם, אין המקרה דומה לעניין **חואמדה** אליו הפנה המערער. ראשית, אין ענייננו בעד **המסרב** לענות על שאלות בחקירתו הנגדית. המתלוננת ענתה לחלקן הגדול של שאלות בא כוח המערער ועל אף תסכולה הרב מהתמשכות החקירה ומכך שלא הבינה את השאלות - לא חדלה מלנסות ולהשיב לשאלות. שנית ולמעלה מן הצורך, כפי שצויין ההלכה היא שאף אם עד מסרב לענות לשאלות, ניתן לקבל את עדותו במלואה אם החקירה הנגדית כבר החלה ומטרתה הושגה (וראו גם ע"פ 102/62 **יעקובוביץ' נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד טז(2) 1205, פס' 3 (1962)). קשה לומר שהחקירה הנגדית, על הקשיים שבה, לא הגשימה את מטרתה. בא כוח המערער הציג שאלות רבות בפני המתלוננת, ועל כולן נענה גם אם על חלקן באופן לאקוני או בתשובות 'לא זוכרת'. קשה להצביע על נושאים רבים בחקירה הנגדית בהם לא התקבלה כל תשובה וקשה עוד יותר לקבוע שעל יסודם יש לראות את החקירה הנגדית ככזו שלא השיגה את מטרתה". [ההדגשה הוספה - מ.ב.נ.]

המבחן הרלוונטי להכרעת השאלה אם להתחשב בעדות העדה שלא הושלמה חקירתה הנגדית, הוא, אפוא, האם החקירה הנגדית, עד לנקודה שנמשכה, הגשימה את מטרתה. כפי שכבר ציינתי, הסנגור הצליח לקבל מהעדה תשובות שהיטיבו עם הנאשם כמעט בכל נושא. העדה הרחיקה לכת, אולי אף מעבר לציפיותיו של הסנגור, כאשר העידה שהיא סתם העלילה על הנאשם, משום שהמטרה ביקשה ממנה לעשות כן.

11. בעניין **אולמרט**, בחלק הכללי, קבע כבוד השופט ג'ובראן (פסקה 18) כך:

"גישתו של בית משפט זה היא כי החקירה הנגדית כשלעצמה איננה המטרה, כי אם האמצעי להשגת התכלית של גילוי האמת ועשיית משפט צדק. הערכים המוגנים אשר להשגתם משמשת החקירה הנגדית כאמצעי, הם הזכות להתגונן וחקר האמת, והפגיעה בערכים אלו, ולא עצם הפגיעה בזכות לחקירה נגדית, היא זו שתגרור את פסילת העדות....
... אם כן, גם אם נפגמה החקירה הנגדית, העדות עדיין קבילה, ויש לבחון את משקלה. נקבע, בהקשר של סעיף 53 לפקודת הראיות העוסק במשקלה של עדות, כי 'משמעות הוראה זו היא כי על עדות קבילה יש להעריך על פי המשקל היחסי הראוי לה בנסיבות העניין הקונקרטי'. **הוראה זו מתפרשת גם על עדות קבילה שנפגמה, למשל מאחר שלא עמדה במבחן החקירה הנגדית, בין בכלל, ובין באופן חלקי**".

ובפסקאות 28 - 29 לפסק דינו בחלק הכללי:

"אם כן, החקירה הנגדית מסייעת בגילוי חקר האמת. לפיכך, היא מחייבת שתינתן לבעל דין הזדמנות לנהל את חקירותיו בצורה אפקטיבית לאור תכליותיה השונות של החקירה הנגדית. עם זאת, פגם שנפל בעדות בשל שלילתה של חקירה נגדית או קטיעתה אינו שולל את קבילותה של העדות, אלא משפיע על משקלה של העדות בלבד. כאשר היעדרה של החקירה הנגדית נובע מסיבות

אובייקטיביות, כפי שבענייננו, מופעל כלל גמיש המותיר לשופט הערכאה הדיונית את שיקול הדעת ביחס למשקלה של העדות, בהתחשב במהות החסר של החקירה הנגדית. אין לומר, כי יש לפסול באורח אוטומטי עדות שניתנה אגב פגיעה כזו. העניין נתון לשיקול דעתו של בית המשפט אם לקבל את העדות כמות שהיא, או שמא סבור הוא שהמטרה העיקרית של החקירה הראשית הושגה, או לפסול אותה אם הגיע למסקנה שהעדר חקירה נגדית מלאה הסב פגיעה רצינית ומהותית בבעל הדין (ראו **פרשת דג'אני**; ע"פ 4977/92 **ג'בארין נ' מדינת ישראל**, פ"ד מז(2) 690, 700 (1993); עניין **יעקובוביץ'**, בעמ' 1207). גם אם חרג בית המשפט בהתערבותו בחקירה מעבר למידה הראויה, תבחן ערכאת הערעור אם פגם שנפל בניהול הדיון גרם לעיוות דין לנאשם (ע"פ 332/86 **גינדיל נ' מדינת ישראל**, פ"ד מא(4) 543, 548 (1987)).

29. נראה, כי אין להשוות בין מצב שבו העד לא נחקר בהליך של חקירה נגדית כלל, למצב שבו נחקר העד חקירה נגדית באופן חלקי. עם זאת, ברי, אפוא, כי הזכות לחקירה נגדית אינה בלתי מוגבלת ויש לאזנה מול אינטרסים אחרים. משכך, בנסיבות בהן השופט סבור כי הזכות לחקירה הנגדית מומשה במידה ממשית, יהיה בכך כדי להצדיק את אי פסילת העדות הראשית".

12. הסנגור הפנה לדברי כבוד השופט הנדל **בעניין אולמרט**. עיון בהמשך דבריו באותו פסק דין, בפסקאות 58 - 59, מעלה את הדברים הבאים:

"כמובן, וכאמור, אף סיווגה של הזכות לחקירה נגדית כזכות חוקתית - או במעמד נורמטיבי קרוב לכך - אין משמעותו כי לא ניתן להגבילה. לעיתים אף המחוקק מתיר במפורש קבלת הראיה בהעדר חקירה נגדית (ראו, למשל, סעיף 10א(ב) לפקודת הראיות, שנועד להוות מענה למקרים שבהם אמצעי פסול מנע מנותן האמרה בכתב מלמסור את עדותו). כמו כן, אם לא הושלמה החקירה הנגדית או נפגמה מסיבה אובייקטיבית, כגון מות העד, מופעל כלל גמיש המותיר לערכאה הדיונית שיקול דעת ביחס למשקלה - כתלות בשאלה האם ועד כמה נפגעו זכויותיו של בעל הדין (ראו פסקאות 20-23 לחוות דעתו של חברי, השופט **ג'ובראן**)....

...

מקובל לחשוב כי תכליתה של החקירה הנגדית היא 'לאפשר לנאשם להתמודד עם ההאשמות המופנות נגדו בדרך של העמדה במבחן את מהימנות עדי התביעה ואמינות גרסתם' (פסקה 12 לדברי השופט **ג'ובראן** בחלק הכללי של פסק דין זה, וראו ההפניות **שם**). אכן, זוהי תכלית חשובה של החקירה הנגדית. ואולם, אין זו תכליתה היחידה. ניתן לומר כי באופן עקרוני, לחקירה הנגדית שתי תכליות מרכזיות. שני פנים - שלילי וחיובי. הפן השלילי הוא זה שהוזכר לעיל: החקירה הנגדית היא כלי בידי הנאשם לערער את גרסת התביעה, הן מבחינה תוכנית והן מבחינה ראייתית, כגון על דרך של חשיפת אי מהימנותו של העד. הפן החיובי, שלדעתי אינו זוכה להכרה די צרכו, עניינו האפשרות להשתמש בחקירה הנגדית ככלי לתמיכה בגרסת ההגנה. כלומר, לא זו בלבד שהחקירה הנגדית יכולה לקעקע את גרסת התביעה, אלא שיש ביכולתה - אם תיעשה כראוי - לתמוך בתרחישים או בהסברים של ההגנה דווקא. להמחשה ראו מספר דוגמאות בחוות דעתו של חברי, השופט **עמית** (פסקאות 49 ו-96 לחוות דעתו). לחקירה הנגדית קיימת, אפוא, תכלית כפולה".

גם לאור דברים אלה, קשה למצוא סיבה להתעלם מעדותה של מ"ח, הן בחקירה הראשית, הן בחקירה הנגדית, שכן בעדותה בבית המשפט סיפקה לראשונה את "גרסת השניים", שלא נשמעה במשטרה, ולפיה "מהטלפון הציבורי צלצלו אלי לטלפון הנייד שלי ואז הם אמרו לי תגידי לי ויסי שהפעם הוא ניצל בנס". גרסה זו מרמזת, כאמור, על כך שמישהו

אחר שילח אש בדירה, כביכול כדי לפגוע בנאשם, ובכך מוגשמת, במידת מה, ה"פן החיובי" של תכלית החקירה הנגדית - תמיכה בתרחיש של ההגנה.

13. **סיכומם של הדברים:** מ"ח נחקרה ממושכות, הן בחקירה ראשית, הן בחקירה נגדית. מרבית הנושאים כוסו בחקירה הנגדית, עד לנקודה שנפסקה, והסנגור הצליח לקבל ממ"ח תשובות שהיטיבו עם הנאשם כמעט בכל נושא. מבחינה זו, ניתן לומר שהחקירה הנגדית השיגה את כל תכליותיה. שאלה אחרת היא מה המשקל שיש לייחס לעדותה של מ"ח בבית המשפט, לעומת המשקל שיש לייחס להודעותיה במשטרה, שהוגשו מכוח סעיף 10א לפקודה, אך דומה שהתשובה לשאלה זו לא הייתה משתנה גם אילו נמשכה החקירה הנגדית. משכך, גם עדותה של מ"ח בבית המשפט וגם הודעותיה במשטרה יעמדו לפניי, כחלק מחומר הראיות. ועתה, לבחינת העדויות לגופן.

עדות הנאשם - כללי

14. עוד בטרם התייחסות לגרסאות הנאשם לאישומים עצמם, ראוי להקדים מספר מילים כלליות. הנאשם הרבה לקרוא קריאות ביניים כלפי העדים וכלפי בית המשפט במהלך המשפט כולו. כך, לדוגמה, במהלך עדות השוטר **צבי טיפנברונר**, שהעיד על השיחות של מ"ח למוקד 100 של המשטרה, קרא הנאשם: "זה לא פייר, אני הכיתי פעם מישהו? אני השתחררתי ממאסר ארוך, אני צריך לפחד ממני? למה? אני שומע את דבריי בית המשפט שאולי עדיף שלא אומר דבר ושנשמע את העדות של העד. נשמע את העדות של העד" (פ/17, 29 ואילך). בזמן עדותו של השוטר **עידן אבירם**, כשהאחרון תיאר מה ראה בהגיעו לזירה, קרא הנאשם: "הוא אומר דבר, ברור שאני ייצא? כבודה מכירה את זה. הוא מדבר כאילו אני איזה חמאסניק. אני עמדת למות, מישהו צעק לי מהחור, מי אתה בכלל? אני מת על צדק" (פ/22 מיום 17.5.18, 32 - 33). למשל, במהלך עדותו של רב רשף **נתן אהרון** קרא הנאשם לפתע, לעבר בית המשפט, וללא קשר למשהו מסוים: "אסור לך לעשות מה שאת עושה" (פ/36, 7). יצוין, שהוא היה מעורה במתרחש וגם שאל שאלות או העיר הערות לגופו של עניין (בקריאה מתא העצורים). למשל, במהלך עדותו של **אהרון**, כשהאחרון העיד על חומר מאיץ, שאל "אפשר לדעת מה זה חומר מאיץ?" (פ/37, 10), ובמקום אחר: "זה לא בית מה שראית שם. אני רוצה לעזור לו. אני רוצה להסביר לו משהו" (פ/42, 5). כשנשאל העד אם הוא יודע מה זה שמן מאור, קרא הנאשם: "חנוכה, חנוכה" (פ/89, 18), וכך עשה גם במהלך עדותו של **דן מילר**, מומחה מז"פ (פ/93, 24). גם במהלך עדויות נוספות העיר הערות לגופו של עניין, שלימדו שהוא מעורה היטב במתרחש (פ/23.4.18, 31 - 32). מצד שני, קרא בעיצומה של עדותו של אהרון: "אתם מדברים כאילו זה אני. כל הסיפור הזה לא מעניין אותי. זה לא פייר, אתם עושים דיון ובסוף ייצא שזה לא אני. העדה נכה, אז מה בגלל שהיא נכה אני אשם?" (פ/38, 24 - 25). במהלך עדות אחרת, קרא הנאשם לעבר בית המשפט: "כבודה, אני חייב להגיד לך משהו" (פ/50, 21). לא אחת גם שיתף את בית המשפט בכך שאינו חש בטוב וכי מצבו רע. פניה נוספת לבית המשפט הייתה בחילופי הדברים הבאים:

"הנאשם, י"ח: אני רוצה שתבדקי את העבר שלי ותראי, תראי אם אני אלים.
כב' הש' ברק נבו: אסור לי לבדוק את העבר שלך, מבחינתי, אמרתי לך.
הנאשם, י"ח: לא, למה? למה?
כב' הש' ברק נבו: כי אמרתי לך, מבחינתי אתה לוח חלק, פעם ראשונה שאתה עומד לדין היום.
הנאשם, י"ח: אני חשבת, אני חשבת שיעכשוני אני ככה חופשי.
כב' הש' ברק נבו: אתה יכול רק אני לא אמורה לדעת שיש לך עבר, מבחינתי אתה פעם ראשונה עומד לדין, אמרתי לך.
הנאשם, י"ח: באמת, באמת, את אמרת את זה כמה פעמים, כבודה, מילה אחת גם לך אני אגיד. תהיי אמיתית, בואי נהיה אמיתיים, אם עשיתי אני אשלם,

אם עשיתי אני אשלם".

(פ/158, 1 - 9)

בעדותו שלו, היה קשה מאוד לקבל מידע מהנאשם, למרות נסיונות חוזרים ונשנים להחזירו לנושא. בבית המשפט הוא הרבה לומר דברים שאינם ממין העניין, למשוך את העדות למקומות שאותם הוא בחר, לסתור עצמו, לבקש רחמים, ובמשטרה - גם לקלל את מ"ח (ת/1, 11; ת/3, 8, 20, 85), ולהתחצף לשוטרים (ת/1, 15, 25, 37; ת/2, 66, 68; ת/3, 100). אף בבית המשפט לא נמנע מלדבר בצורה לא יפה לתובעת, לענות לה תשובות מתריסות, ללעוג לאחותו מ"ח, לציין שוב ושוב שהיא נרקומנית ואף סוחרת סמים, לטעון שמ"ח למעשה יכולה להתנייע בלי קביים ובלי כסא גלגלים ("היא הולכת על 2 רגליים יותר מהר ממך" (פ/164, 2)), ולכנות עד שהעיד לחובתו "המשת"פ" ו"איש מאפייה". הוא חזר פעם אחר פעם על טענתו שהשוטרים עודדו את מ"ח להתלונן עליו. התרשמתי מנאשם מניפולטיבי, שבחר מעת לעת, לפי נוחותו, להציג עצמו כמי שאינו מבין עניין. לעיתים דיבר בצורה שאינה מותאמת למצב. תשובות הנאשם ובהן הסתירות, הלעג, הסטיות מהנושא והנסיונות לגרום לו להשיב לעניין יומחשו במספר דוגמאות (מיני רבות):

ש": ...עכשיו תאמר לי, מ"ח היא אחותך, נכון? בוא תתאר לנו את היחסים שלך איתה.
ת: האמת היא שאין לי יחסים.
ש: כן.
ת: זאת אומרת, אחות.
ש: ומה?
ת: אחי הוציא לי צו הרחקה 7 ימים.
ש: כן.
ת: ואז הלכתי לאחותי.
ש: כן.
ת: ואז הלכתי לאחותי מירי שהיא אישה לא טובה.
ש: הלכת לאחותך מה?
כב' הש' ברק נבו: מירי שהיא אישה לא טובה.
הנאשם, י"ח: לא כל כך טובה.
כב' הש' ברק נבו: לא כל כך טובה.
הנאשם, י"ח: לא, לא, היא טובה, בהכל היא טובה.
כב' הש' ברק נבו: אבל?
הנאשם, י"ח: אח שלי הוציא לי צו הרחקה, כל פעם הוציא לי צו הרחקה, בצו ההרחקה האחרון הלכתי אליה.
...
הנאשם, י"ח: ואני איתה בכבוד.
...
כב' הש' ברק נבו: בכבוד. כן.
הנאשם, י"ח: כשהיא צריכה משהו ואני יכול לעזור, היא מרימה טלפון, אני בא אליה, היא מוגבלת, מוגבלת, אמרתי לך שהיא באה לתלות כביסה, ככה היא אמרה, אני בכלל בכלא הייתי והפעם האחרונה אחי הוציא לי צו הרחקה מהבית עוד פעם, איך שהשתחררתי מהכלא, מסתבר שגם היא הלכה למשטרה, אבל לא עצרו אותי, למה לא עצרו אותי?
עמוד 13

...

עו"ד ברגמן: יוסי, בוא נעשה רגע סדר, 3 שבועות לפני שנעצרת בתיק הזה אתה בא אליה ואתה מבקש ממנה שתיתן לך לגור אצלה, בגלל שהוציאו צו הרחקה?
ת: לא, פעם אחת בגלל שהוציא לי, יש לי אח שהוא שתיין.
ש: כן.
ת: בגלל שהוא שתיין.
ש: אוקיי.
ת: אז הוא מרביץ לאיזיק, איזיק הולך לפרדסיה.
כב' הש' ברק נבו: מה איזיק?
הנאשם, י"ח: הולך לפרדסיה כי הוא סוגר עליו את הבית.
עו"ד ברגמן: ואז באת וביקשת ממנה לגור אצלה?
ת: באתי אליה ואמרתי לה, 'מירי, אח שלי עוד הפעם הלך למשטרה על סתם', ממש ככה על סתם.

...

עו"ד ברגמן: ואז ביקשת ממנה משהו?
הנאשם, י"ח: כן.
ש: מה ביקשת ממנה?
ת: אמרתי לה, 'מירי, אח שלי הלך למשטרה', אנחנו גרים מול המשטרה.
ש: כן.

....

הנאשם, י"ח: הלכתי למירי אחותי.
כב' הש' ברק נבו: כן.
הנאשם, י"ח: ביקשתי ממנה להיות אצלה כמה ימים.
כב' הש' ברק נבו: והיא הסכימה?
הנאשם, י"ח: היא הסכימה.
כב' הש' ברק נבו: יופי, הלאה, מה קרה אחר כך?
הנאשם, י"ח: הייתי אצלה 3 ימים, 4 ימים.
כב' הש' ברק נבו: כן.
עו"ד ברגמן: איך היו היחסים שלך איתה?
הנאשם, י"ח: תמיד טובים.
ש: מה?
ת: תמיד טובים.
ש: גם כשגרת אצלה?
ת: מה גרתי אצלה? יומיים, 3.
ש: גם ביומיים, 3 האלה היחסים היו טובים?
ת: תמיד, תמיד.
ש: לא רבתם?
ת: אף פעם לא רבתי איתה, אף פעם.
כב' הש' ברק נבו: טוב. ואז מה?
הנאשם, י"ח: ההיפך הוא הנכון

....

עו"ד ברגמן:

ומה אתה רוצה להגיד על הסכין?

ת:

אני רוצה להגיד על הסכין שהיא טענה שזרקתי עליה, עוד משהו אני רוצה להגיד, כבודה, לא יודע למה זה קורה לי כל פעם, היא הלכה למשטרה לפני שהשתחררתי, לא הסתדרתי איתה בבית, האמת שהיא שלא הסתדרתי איתה כי נפלתי עליה, 'תני לי פה 500, תני לי 100 ₪', תלווי לי, יותר נכון עד ה-28, היא תמיד הייתה נותנת לי, אני הייתי מחזיר לה.

כב' הש' ברק נבו:

נו אז אם היא תמיד הייתה נותנת לך ותמיד היית מחזיר לה, למה לא הסתדרתם?

הנאשם, י"ח:

אני יסביר לך. זו בחורה שזקוקה לעזרה והיא ביקשה לגור בקומת קרקע כי קשה לה לעלות 3 קומות ועזרתי לה בזה.

כב' הש' ברק נבו:

אז למה לא הסתדרתם? עזרת לה והיא נתנה לך.

הנאשם, י"ח: ודאי שנסתדר, למה מה זאת אחותי.

כב' הש' ברק נבו:

נכון.

הנאשם, י"ח: מה זאת חברה שלי?

כב' הש' ברק נבו:

לא הבנתי, אז כן הסתדרתם או לא הסתדרתם?

הנאשם, י"ח: תמיד הייתי מסתדר איתה טוב, תמיד.

כב' הש' ברק נבו:

אז מה אמרת עכשיו שלא הסתדרתם?

הנאשם, י"ח:

לא יודע. פשוט אני נשבע לך, לא יודע למה זה קורה לי, לא יודע למה יוצא לי ככה, טענו שזרקו עליה סכין, היא טענה, היא טענה שאני זרקתי עליה סכין, היא הלכה למשטרה, היא הלכה למשטרה, לא משנה רחוק או קרוב, 'וכן תכניסי אותו לכלא, כן הוא עושה בעיות'."

(פ/110, 9, לסירוגין, עד פ/116, 7)

"הנאשם, י"ח:

הייתי אצל מירי.

כב' הש' ברק נבו:

כן.

הנאשם, י"ח: ומירי את רואה שאני, בחורה שקשה לה וזה, אז קצת התביישתי שהיא מממנת אותי כמה ימים.

עו"ד ברגמן:

אז לקחו אותך.

ת:

אני יגיד לך את האמת, כבודה, לקחו אותי לבית, אני השתחררתי לבית שכל החיים שלי רק סבלתי.

כב' הש' ברק נבו:

כן, אז הגעת לבית של מירי, אז הוא לקח אותך הבחור הזה לבית של מירי?

הנאשם, י"ח:

כן.

כב' הש' ברק נבו:

יופי ומה קרה אז?

הנאשם, י"ח: קניתי 2 בקבוקי קולה, 2 בקבוקי קולה, האמת היא שאני אוהב קולה.

כב' הש' ברק נבו:

מה אתה?

עו"ד ברגמן:

אוהב קולה.

הנאשם, י"ח: אני אוהב קולה".

(פ/121, 28 ואילך)

"ש: יוסי, יש עוד משהו שאתה רוצה להגיד לבית משפט לפני שהתובעת תחקור אותך בחקירה נגדית?
ת: כן.
ש: מה?
ת: שיש לי אח בבית.
ש: כן.
ת: שהוא נהפך לאלכוהוליסט.
ש: כן.
ת: בזמן הזה הוא הלך למשטרה והוא באמת ניסה לעצור אותי.
ש: כן.
ת: כבודה, אני נשבע לך, אני נשבע לך שנמאס לי מהכלא כבר, ההורים שלי נפטרו, לא זכיתי אפילו להיות בהלוויה שלהם, גם עוד אח נפטר לי וגם לא זכיתי להיות בהלוויה שלו, לתת לו את הכבוד האחרון שלו.
כב' הש' ברק נבו: טוב. חקירה נגדית, בבקשה. תענה עכשיו, בבקשה, לשאלות של התובעת.
הנאשם, י"ח: אני גם יכול להגיד משהו אחר כך?
כב' הש' ברק נבו: אתה יכול עכשיו להגיד משהו, שאל אותך העו"ד אם אתה רוצה עוד משהו להגיד? תגיד מה שאתה רוצה.
הנאשם, י"ח: אני לא כל כך, לא כל כך במיטבי, בוא נגיד ככה, במיטבי. זה לא קל להיות בחדר סגור 23 שעות, זה לא קל בכלל.
כב' הש' ברק נבו: נכון, אני מסכימה איתך, זה מאוד קשה.
הנאשם, י"ח: ועוד יותר גרוע שאת לא עושה כלום, מאשימים אותך.
כב' הש' ברק נבו: נכון.
הנאשם, י"ח: בגלל העבר שלך, אני אם אני יעשה סטטיסטיקה איתך, אני עוד מגיע לי טיפ מהאלה".

(פ/140, 19 ואילך)

"ש: ... למה שהיא [מ"ח] תספר את הסיפור הזה במשטרה?
ת: שמה?
ש: מה שהיא סיפרה שבגלל זה אתה פה, שאתה הצתת לה את הבית.
ת: שמה? שזרקו עליה סכין?
כב' הש' ברק נבו: לא, ששרפת לה את הבית.
עו"ד גלבוע: ששרפת לה את הבית.
הנאשם, י"ח: היא אמרה שאני שרפתי לה את הבית?
ש: כן.

עמוד 16

ת: מה קרה עכשיו? השתנה הנושא פה?
ש: לא, לא השתנה הנושא, זה התיק, על זה התיק.
ת: אני יכול להגיד לך מילה, מילה אחת?
ש: כמה מילים.
ת: תחזירי לי תשובה מהר אבל?
ש: אני שואלת אותך שאלות.
ת: איזה סיבה יש לי לשרוף לה את הבית?
ש: אני שואלת אותך שאלות. איזה סיבה,
ת: אין סיבה".

(פ/143, 27 ואילך)

"ת: אני אומר שלמה, בוא נגיע לסוף מההתחלה, למה שאני
יעשה דבר כזה לאחות כל כך טובה שעזרה לי בשביל קריז, בוא נגיד ככה?
ש: אין סיבה, אני באמת חושבת שאין סיבה.
ת: אבל תני לי לדבר.
ש: תגיד לי, למה היא ברחה החוצה, אתה יודע למה
היא יצאה החוצה באמצע?
ת: מה את ראתה שהיא יצאה?
ש: אני שואלת אותך.
ת: את ראתה?
ש: אני לא ראיתי כלום, אני לא הייתי שם, אתה היית.
כב' הש' ברק נבו: אתה אמרת.
הנאשם, י"ח: אז למה את אומרת את זה?
עו"ד גלבוש: אתה היית, אני שואלת אותך.
כב' הש' ברק נבו: אבל זה מה שאמרת אבל לסניגור קודם, שהיא יצאה החוצה.
הנאשם, י"ח: לא נכון, אמרתי, אמרתי לגבי המשטרה.
כב' הש' ברק נבו: לא, אמרת שהיא יצאה מהדירה, אחרי הקולה שהיא
התעצבנה אמרת שהיא יצאה.
הנאשם, י"ח: את רוצה לשמוע משהו?
כב' הש' ברק נבו: כן. אני רוצה לשמוע משהו.
הנאשם, י"ח: המשטרה החדשה שנפתחה בנתניה, יש תאים, תאים, אז
כשיש עצורים צועקים, 'יוסי', ואז אני עונה, 'מי זה?', 'מאיר',
בחיית יוסי, תכניס לי 2 קופסאות, 3 קופסאות ומגבת, אני
ישתחרר עוד מעט אני יחזיר לך אותם'.
כב' הש' ברק נבו: מה זה קשור?
הנאשם, י"ח: איפה המשטרה הקרובה לבית.
כב' הש' ברק נבו: הבנתי, את זה כבר הבנתי שהמשטרה קרובה לבית.
הנאשם, י"ח: עכשיו עוד משהו, עוד משהו.
כב' הש' ברק נבו: לא, היא שואלת אותך שאלה אחרת.
הנאשם, י"ח: אני אסביר.
כב' הש' ברק נבו: אבל היא שואלת אותך שאלה אחרת ואתה עונה לה אחרת.

הנאשם, י"ח: היא שואלת שאלה לגבי בחורה נורמטיבית.
 כב' הש' ברק נבו: לא, היא שואלת לגבי מ"ח שאתה סיפרת.
 הנאשם, י"ח: שהולכת עם הקרוסלה.
 כב' הש' ברק נבו: אתה מקשיב? שום קרוסלה, שום כלום, תקשיב.
 הנאשם, י"ח: את מדברת על בחורה שמרעילה ילדים בני 16.
 כב' הש' ברק נבו: טוב. עכשיו אתה יכול להקשיב?
 הנאשם, י"ח: אני בחיים לא הרמתי יד.
 כב' הש' ברק נבו: אתה יכול להקשיב רגע.
 הנאשם, י"ח: בחיים לא הרמתי יד.
 כב' הש' ברק נבו: אתה יכול להקשיב רגע?
 הנאשם, י"ח: אמרתי לך, אמרתי 2 זה, אני מבולבל, כבודה וקשה לי.
 כב' הש' ברק נבו: טוב, אוקיי, אז בואי תמשיכי.
 הנאשם, י"ח: וקשה לי, כבודה.
 כב' הש' ברק נבו: אז בוא ננסה לסיים.
 הנאשם, י"ח: אני יושב בבית חודש ככה כמו כלב.
 עו"ד גלבוע: אתה אומר שמ"ח לא יצאה החוצה מהדירה, יוסי?
 ת: אני עומד לצאת מדעתי, חבל, תעזרי לי.
 כב' הש' ברק נבו: תן לה. אני הייתי באמת שמחה לעזור לך, הבעיה היא שאתה לא כל כך עוזר לעצמך, אז בוא תן לה לסיים.
 הנאשם, י"ח: אז בוא נלך".

(פ/166, 22 ואילך)

"עו"ד גלבוע: תגיד לי, יכול להיות שאתה שפכת את הקולה על הטלוויזיה כי רצית שיהיה איזה שהיא שריפה בבית, להכעיס את מ"ח?
 הנאשם, י"ח: לא, לא, אני לא שפכתי, זה גזים, זה בקבוק, אני מכור לקולה, אני חייב להגיד את האמת, אני נשבע, אני הייתי אצל אחותי, בגלל שהשתחררתי חדש מכלא ולא רציתי לקלל את אחי או משהו כזה כי הוא הלך למשטרה והוא הוציא לי צו הרחקה 7 ימים, מה אני אמור לעשות? לשבת במדרגות? ישבתי במדרגות, כבודה.
 כב' הש' ברק נבו: אז מה זה קשור למה שהיא שואלת אותך?
 הנאשם, י"ח: הייתי רעב, אכלתי לחם יבש.
 כב' הש' ברק נבו: אז מה זה קשור למה שהיא שואלת אותך עכשיו?
 הנאשם, י"ח: בקבר של אמא שלי ואבא שלי, הייתי רעב.
 כב' הש' ברק נבו: מה זה קשור למה שהיא שואלת אותך עכשיו?
 הנאשם, י"ח: מה אני יגיד לה?
 כב' הש' ברק נבו: אז תגיד שאתה לא יודע או תגיד מה שאתה רוצה, אבל מה אתה מספר עכשיו סיפור אחר?
 הנאשם, י"ח: מה הייתם אומ"ח לבן אדם שחי כל כך הרבה שנים בכלא תחת 4 קירות.
 כב' הש' ברק נבו: טוב, תמשיכי.

הנאשם, י"ח: וואלק, תעשי טובה, כבודה".

(פ/158, 23 ואילך)

"הנאשם, י"ח: כבודה, אני באתי מפרדסיה, נתנו לי משהו, אני לא יודע מה נתנו לי, הלכתי לישון ישר.

כב' הש' ברק נבו: אוקיי ובחקירה?

הנאשם, י"ח: נשבע, כבודה.

כב' הש' ברק נבו: כן.

הנאשם, י"ח: תקשיבי רגע.

כב' הש' ברק נבו: כן.

הנאשם, י"ח: תראי איזה סיפור עשו מזה.

כב' הש' ברק נבו: כן.

הנאשם, י"ח: נשפך קצת קולה, נכבה הטלוויזיה.

כב' הש' ברק נבו: אוקיי.

הנאשם, י"ח: אולי פיוז, אולי משהו, אחר כך אתם אומ"ח שאני תקפתי את אחותי וזה לא יפה, אני אתקוף את אחותי? בחיים.

כב' הש' ברק נבו: טוב, היא שואלת אותך אם בחקירה.

הנאשם, י"ח: מסכנה, לא מספיק היא נפלה מקומה שלישית, יא אללה".

(פ/161, 15 ואילך)

"עו"ד גלבו: אני אומרת לך שאתה חשבת לשרוף את הבית ולברוח.

ת: לאיפה?

ש: אבל אתה לא חשבת שמ"ח,

ת: לקחת את המזוודה?

ש: אתה לא חשבת שמ"ח תברח ותשאיר אותך בתוך הדירה,

נכון? כי היא על כיסא גלגלים, לא חשבת שתהיה סיטואציה שהיא תצא, תשאיר

אותך בתוך הדירה אחרי שאתה שורף אותה, נכון?

ת: סליחה? לא, באמת, את אמרת כאילו מילה.

ש: הבנת מה שאלתי אותך?

ת: אתה לא חשבת, כאילו זה קטע מסרט, לא? שרצים וסוגרים

את הדלת שלא יתפסו, מה-FBI וכל הנסיעות המהירות.

ש: טוב, זאת התשובה.

ת: זה מה שאת חושבת? "

(פ/163, 21 ואילך)

"ש: אני רוצה לשאול אותך, כשאתה באת למ"ח, מה היא עשתה? אתה זוכר, באת אליה עם קולה.

ת: רקדה טנגו.

ש: מה? היא רקדה טנגו, חוץ מטנגו מה עוד היא עשתה?
ת: מה היא עשתה?
ש: ראתה טלוויזיה, נחה?
ת: אני חיכיתי שיעבור 7 ימים לטוס מהבית הזה.
ש: מה מ"ח עשתה? לא מה אתה חיכית?
ת: מה?
ש: מה מ"ח עשתה כשאתה באת לדירה?
ת: נישקה אותי, לא נישקה.
ש: נישקה אותך.
ת: קיבלה אותי יפה, בואי נגיד."

(פ/168, 30 ואילך)

ת: אה את רואה אותה אולי עם 2 קב"ים, מסכנה.
כב' הש' ברק נבו: למה אתה מחקה אותה ככה כל הזמן?
הנאשם, י"ח: אני אגיד לך למה, אני אגיד לך למה היא עושה את זה.
כב' הש' ברק נבו: לא, אני שואלת למה אתה מחקה אותה?
הנאשם, י"ח: כי היא לא דוברת אמת.
כב' הש' ברק נבו: אוקיי. הבנתי.
הנאשם, י"ח: זה לא יום או יומיים שאני יושב בכלא.
כב' הש' ברק נבו: אני הבנתי, אבל אתה עושה את זה בצורה לועגת וזה לא יפה."

(פ/175, 27 ואילך)

הנאשם, י"ח: את יודעת כמה זמן, אני מת שתהיי יום אחד בתא.
כב' הש' ברק נבו: סליחה, מספיק, מספיק.
הנאשם, י"ח: יום אחד, שעה.
כב' הש' ברק נבו: מספיק, יש גבול.
הנאשם, י"ח: שעה.
כב' הש' ברק נבו: יש גבול, אתה לא מדבר ככה אל התובעת, מה זה, 'אני מת שתהיי יום אחד בכלא?' בשום אופן לא.
הנאשם, י"ח: חס וחלילה.
כב' הש' ברק נבו: די. מספיק, עכשיו מספיק.
הנאשם, י"ח: לא לזה התכוונתי.
כב' הש' ברק נבו: בסדר, אז אני שמחה שלא התכוונת, אז לא תחזור על זה עוד פעם, בבקשה.
הנאשם, י"ח: ואם פגעתי בה, אני מבקש סליחה."

(פ/178, 1 ואילך)

"עו"ד גלבע: אומר השכן שהוא ראה אותך עומד ליד המעקה וכבר הייתה שריפה, זאת אומרת שאתה היית בתוך הבית, ברכת ואז טיפסת וירדת למטה, זה נכון?
ת: למה את מדברת בשפה עבריינית, למה?"

(פ/173, 26 ואילך)

15. כאמור, מדובר במספר דוגמאות מייצגות, כאשר מטרת הבאתן היא לנסות לתת תמונה של הנאשם וכן, בין היתר, להמחיש מדוע יהיה קשה, בהמשך, להביא את גרסת הנאשם באופן סדור, בהתייחסות לעבירות פרטניות.

אוכל להוסיף, כי באופן כללי מצאתי את עדותו של הנאשם לא אמינה, מתחמקת, מניפולטיבית ובנקודות מהותיות רבות - שקרית. בהמשך אבדוק, לגבי כל עבירה ועבירה, האם ניתן למצוא בשקרי הנאשם חיזוק להודעות החוץ של מ"ח. כזכור, שקרים של נאשם עשויים לעלות כדי חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה, כאשר מדובר בשקרים מהותיים, המקיימים את התנאים שנקבעו בפסיקה. עם זאת, נקבע כי יש לנקוט זהירות בהערכת המשקל הראייתי לשקרי נאשם משום החשש כי הם נולדו כתוצאה מהלחץ שבו הוא שרוי [ע"פ 2544/17 פלוני נ' מדינת ישראל [7.2.19] [ע"פ 2544/17], פסקה 17, מפי כבוד השופט עמית).

התשתית הראייתית לארוע מושא האישום הראשון

16. לגבי הארוע הראשון, נגבתה ממ"ח הודעה בביתה על ידי השוטר **עותמאן סלאמנה (ת/26)**. השוטר העיד שבעקבות קריאה של מ"ח למשטרה בלילה של ה-1.10.17, בשעה 23:49, שבה מסרה למודיעין ש"אח שלה שובר לה את הבית, והוא בדירתה", הוא הגיע לדירה ביחד עם השוטר מלאק מלסה. עדותו של סלאמנה בבית המשפט נמסרה תוך שהוא נעזר בדוח שרשם, שכן לא זכר את הארוע. על פי עדותו, הוא ומלסה פגשו במ"ח, שמסרה שאח שלה אצלה בבית, קילל אותה, זרק עליה סכין וברח מהבית. הוא לא יכול היה להוסיף פרטים מעבר לאמור בדוח הפעולה שלו (שלא הוגש), ולא ידע לומר האם ניסה לתפוס את הסכין, האם בדק לראות אם "הבית שבור", כטענת מ"ח, האם נעשו נסיונות לאתר את הנאשם והאם הנאשם נחקר סמוך לאחר הארוע. הוא העביר את הדוח שלו ואת ההודעה שגבה ממ"ח לחוקר התורן, הא ותו לא. סלאמנה העיד שבפניה שקיבל מהמודיעין נאמר שכשהמודיעה התקשרה, נשמעו צעקות ברקע. לפיכך נשאל על ידי הסנגור אם הוא עצמו שמע צעקות, והשיב בשלילה. הפניה שהתקבלה במודיעין לא הוגשה אף היא, ולא נשמעה עדות של מי שקיבל את הפניה. בחקירה הנגדית נשאל סלאמנה האם, לנוכח הדיווח שקיבל מהמודיעין שמ"ח טוענת שהנאשם "שובר לה את הבית", ניסה לבדוק מה שבור, או האם צילם את המקום. סלאמנה השיב שאינו זוכר את הארוע ועל כן אינו יכול להשיב (פ/30.5.18, עמודים 51 - 54).

בהודעתה **ת/26** מסרה מ"ח ש"הוא" (אין מחלוקת שהתכוונה לנאשם) צעק לה מתחת לבניין, שעה שהייתה בדירתה. הוא אמר לה שברצונו להגיד לה משהו. אחר כך עלה לדירתה, התחיל לקלל ("שרמוטה ומזדיינת, מזיינים אותך ערבים"), לקח את השלחן בבית והעיק אותו הצידה עם כל הדברים שהיו עליו. אחר כך נכנס למטבח, הוציא סכין, זרק עליה, הסכין נפלה לרצפה ונשברה, ואז הוא ברח. עוד הוסיפה שאינה רוצה שהוא יתקרב אליה.

התייחסות נוספת של מ"ח לארוע הראשון נמצאת בהודעתה מיום 22.10.17 (**ת/25**), שנגבתה לאחר הארוע השני,

קרי: שלושה שבועות מאוחר יותר. בהודעה זו אישרה שאכן הגישה תלונה כלפי הנאשם, ביום 2.10.17, על ארוע מיום 1.10.17. היא מסרה שהנאשם העיף את השלחן שהיה באמצע הסלון עליה (ולא הצידה, כאמור ב-26/ת); היא ציינה שזרק עליה סכין שפגעה לה בגבה (בניגוד לאמור ב-26/ת שהסכין נזרקה עליה, אך נפלה על הרצפה ונשברה, ואין כל אמירה שהסכין פגעה בה). היא ציינה שיש לה סימן אדום בגבה והחוקר ציין שהוא מבחין בסימן אדום ואף מצלם אותו (הצילומים סומנו 12/ת). לשאלת החוקר איך נשברה הסכין השיבה שאחרי שהנאשם זרק אותה עליה, הסכין נפלה לרצפה. היא ציינה שלסכין הייתה ידית כתומה. לדבריה, לא צילמה את הנזק או החבלות שנגרמו לה, ואת שברי הכלים - זרקה. עוד ציינה שהייתה זקוקה לטיפול רפואי אחרי ארוע זריקת הסכין, שכן ירד לה קצת דם וכאב לה, אך לא הלכה לקבלו, כי יש לה טראומה מכל הארוע הזה. גם בהודעה זו ציינה שהנאשם קילל אותה: "זונה שרמוטה מזינים אותך כל הערבים חבל שנשאת בחיים".

בעדותה בבית המשפט טענה מ"ח בחקירתה הראשית שאינה זוכרת מה קרה בארוע הראשון, והודיעה שאינה מוכנה שהתובעת תרענן את זכרונה. "אני לא זוכרת שום דבר ולא רוצה לזכור. אתם רוצים להכניס לי דברים בכוח במוח, אני מתאוששת ואתם רוצים להחזיר אותי אחורה לבית קברות..." לנכח דברים אלה, הוגשה ההודעה במשטרה 26/ת.

בחקירתה הנגדית הכחישה בכלל את קרות הארוע. "אם היה בגבה היה צריך לרדת לי דם והייתי צריכה להתפנות", אמרה. וכשהקריא לה הסנגור את הודעתה 25/ת, בקטע הרלוונטי לארוע הראשון, אמרה: "יכול להיות שהייתי מבולבלת וסתם העללתי עליו דבר כזה". כשהסנגור עימת אותה עם העובדה שב-25/ת הוסיפה פרטים שלא אמרה ב-26/ת, כגון שהנאשם העיף את השלחן עליה (ולא הצידה), אמרה: "אני לא אמרתי את זה במשטרה. שוטר אמר לי שהם מכניסים תיק שהם סגרו אותו. כדי שיוסי יהיה יותר זמן בבית סוהר, מה אכפת לך שאחיי יהיה בחוץ? שיהיה בבית סוהר כל החיים. אני אמרתי שאחיי יוסי שרף לי את הבית ואז הוא אמר שהוא יכניס עוד תיק. אמרתי איזה תיק, אז הוא אמר תיק מזמן, אמרתי לו מאז הוא היה עצור פעמים, למה לא חקרתם אותו, הוא היה כאן לידכם בתחנת המשטרה". ובהמשך:

"ש. אז איך בכל זאת את מסבירה את זה שסיפרת על העין מה שלא סיפרת קודם?"

ת. לא סיפרתי על העין. אני לא זוכרת דבר כזה שאח שלי זרק עלי סכין ונפצעתי בעין ולא פיננו אותי, לא היה דבר כזה.

ש. בכל זאת השוטר שחוקר אותך אמר שהצבעת על קצה גבה שמאל שלך ושהוא הבחין בסימן אדום במקום והוא אפילו אומר שהוא צילם את זה?

ת. איפה התמונה? איפה הדם?

ש. אני אציג לך את התמונה, 12/ת, זה מה שהשוטר צילם. אני לא יודע אם יש פה סימן או אין פה סימן.

ת. אין פה דם.

ש. הוא לא אמר דם. הוא אמר שהוא הבחין בסימן אדום במקום. תסבירי בכל זאת מה אנחנו רואים.

ת. אחי יוסי לא לא. אולי זה מכה מהנפילה שלי. יש לי עדיין סימנים על הפנים מהנפילה מ-2002".

(פ/67, 32 ואילך)

וכן:

"ש. אני רוצה לשאול אותך עוד משהו על האירוע הראשון. באירוע הראשון יוסי שבר לך את הבית?

ת. לא זוכרת. זה בית היה שם? איזה בית היה שם? הבית היה הרוס כולו.

ש. כי יש שוטר בשם עותמאן שהגיע למקום ואמרת שאמרת לו שאח שלך שבר לך את כל הבית ואני לא רואה שסיפרת את זה אחר כך במשטרה.
ת. לא אמרתי את זה".

(פ/70, 7 ואילך)

17. ניתן לראות, שככל שמדובר באירוע הראשון, אין למעשה גרסה פוזיטיבית בעדותה של מ"ח בבית המשפט, זולת הטענה שלא היה אירוע כזה ושכל שנכתב מפיה הושם בפיה על ידי השוטרים, שחיפשו להפליל את הנאשם. לטענתה, היא העלילה על הנאשם עלילת שווא, בעידוד השוטרים. בין עדות זו לבין ההודעות שמסרה במשטרה - **ת/26** והחלק ב-**ת/25** העוסק באירוע הראשון (משורה 98 ואילך), אני מעדיפה את ההודעות שנמסרו במשטרה, וזאת לנוכח הטעמים הבאים: הודעה **ת/26** נמסרה מיד לאחר האירוע, בדירתה של מ"ח, כשהיא נסערת - דבר המתיישב עם כך שאירוע כלשהו התרחש. הודעה **ת/25** נמסרה במשטרה, כשהנאשם לא לידה, ויש בה פרטים מסוימים החופפים את **ת/26**. לעומת זאת, ברור היה לאורך כל מתן העדות בבית המשפט, שלמ"ח קושי ממשי מול הנאשם. היא חסה עליו, ואף אמרה מפורשות שאינה רוצה שיכנס לכלא, וכן העידה: "אמרתי בהתחלה שאני חלשה בפני אח שלי". כל עדותה נמסרה באופן שנועד להטיל ספק ודופי במה שמסרה במשטרה, בלי קשר להגיון של התשובות. התנהגותה במשפט הבהירה שבעת מתן העדות, כשגם שתי אחיות נוספות שלה ושל הנאשם ישבו באולם (ואף התערבו מעת לעת בדבריה, בהתרסה - ראו, למשל, פ/53 מיום 24.6.18, 13 - 14 ו-פ/76, 31), היא חשה חוסר נוחות ומצוקה גדולה, עקב כך שדבריה הביאו את הנאשם לדין. מלבד דיבורים בעלמא, על כך שלמשטרה רצון להכניס את הנאשם לכלא, לא נתנה כל הסבר מדוע (לטענתה) ביקשו ממנה השוטרים להפליל את אחיה, ומדוע היא נענתה (כביכול), והעלילה עליו עלילות שווא. מעבר לכך, מ"ח טענה שגם מה שאמרה לגבי הנאשם בקשר לאישום השני אינו אמת, וכפי שאראה מייד, האישום השני נתמך בראיות חיצוניות רבות, המצביעות על כך שלפחות חלק מהכחשותיה אינן אמת. גישתה זו לכל מה שהעידה במשטרה מלמדת על כוונה גורפת של מ"ח להתנער מכל אמירה מפלילה כלפי אחיה, ומכאן שלא ניתן לייחס משקל להכחשותיה בעדות בבית המשפט.

18. משקבעתי שאני מעדיפה את האמרות שמסרה מ"ח במשטרה על פני עדותה בבית המשפט, אבחן האם ניתן לבסס ממצא כלשהו על אמרות אלה.

19. בשתי ההודעות מסרה מ"ח תיאור דומה לגבי חלק מההתרחשויות: הנאשם צעק עליה וקילל אותה "זונה/מזדיינת", "שרמוטה" ו"מזינים אותך ערבים"; הנאשם העיף שלחן שהיה בביתה, שעליו היו דברים; הנאשם זרק עליה סכין, שנפלה על הרצפה ונשברה.

20. קושי ראשון עולה מהבדלים בין שתי ההודעות, לרבות בפרטים מהותיים, הדרושים לביסוס הרשעה בסעיפים הרלוונטיים. כך, בהודעה הראשונה אמרה שהנאשם העיף את השלחן הצידה, ובהודעה השנייה טענה שהנאשם העיף

את השלחן עליה; בהודעה הראשונה טענה שהנאשם זרק עליה סכין, אך זו נפלה על הרצפה ונשברה, ובהודעה השנייה טענה שהסכין גם פגעה בה בגבה ואף השאירה לה סימן (והראתה לחוקר סימן אדום בגבה השמאלית). יצוין שהחוקר כתב כי צילם את הסימן שבו הבחין (ת/12), אך עיון בצילומים אינו מגלה סימן ממשי, ובהתחשב בכך שהתמונות צולמו שלושה שבועות אחרי האירוע הנטען, קשה לראות בהם הוכחה, או אפילו חיזוק, לטענות.

21. הקושי הנוסף הוא מציאת **חיזוק** לאמור בהודעות, כדרישת סעיף 10א(ד) לפקודה.

"הרשעת נאשם על סמך אמרת חוץ שנתקבלה באמצעות סעיף 10א לפקודת הראיות דורשת קיומו של 'דבר לחיזוקה' בחומר הראיות. מידת המהימנות הניתנת באמרה, קובעת את היקפו ומשקלו של 'הדבר לחיזוקה'. החיזוק יכול להיות אחד מהשניים: תומך במהימנות האמרה גופא, או משמש לה תוספת מחזקת. ה'חיזוק' הנדרש אינו מחייב תוספת ראייתית 'מסבכת' דווקא, ודי בתוספת 'מאמתת' בלבד" [ההדגשה בקו תחתון - הוספה - מ.ב.נ.]

(ע"פ 8140/11 אבו עסא נ' מדינת ישראל [3.9.15], פסקה 27)

"משקלה של הראיה המחזקת עשוי להשתנות ממקרה למקרה, והוא עומד ביחס הפוך למשקלה ולמהימנותה של אמרת החוץ הטעונה חיזוק. די, לענין החיזוק, כי הראיה הנוספת תאמת פרט רלוונטי לעבירה, הכלול באמרה, ואין נדרש כי היא תתייחס דווקא לשאלת זהות הנאשם או לנקודה השנויה במחלוקת בין בעלי-הדין. אף אין נדרש כי ראית החיזוק תתייחס לכל פרט מהפרטים הכלולים באמרה" [ההדגשה הוספה - מ.ב.נ.]

(ע"פ 2404/09 אלחמידי נ' מדינת ישראל [1.9.09], פסקה 10)

אומנם נקבע כי "החיזוק ... אינו חייב להתייחס לעבירה עצמה. הוא נועד להצביע על כך שדברי העד, בעומדם בפני עצמם, הם דברים אמינים. על-כן, אין הכרח שפניו של החיזוק יהיו אל העבירה או אל הקשר העברייני בין הנאשם לבין העד - השותף לעבירה" (ע"פ 238/89 אקספור נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 405, 411 [1989]). ועם זאת,

"על בית המשפט לבדוק מה הקושי בתיק המסויים, ובהתאם - לבחון את טיב החיזוקים המצויים באמתחת התביעה במקרה הנדון. מבחינה פורמאלית, מהות התוספת נקבעה על ידי המחוקק - דבר מה נוסף, חיזוק, או סיוע. מבחינה מהותית, יש להדגיש שני שיקולים. האחד - קיומם של קשרי גומלין בין הראייה העיקרית לראיית החיזוק. האחר - הקושי הקונקרטי בראייה העיקרית בתיק מסויים, יצביע לא רק על הצורך לבחון את כמות החיזוק הנדרשת, אלא גם את איכותו של החיזוק. יושם אל לב כי שני השיקולים נועדו למקרה הקונקרטי. כך על בית המשפט לנהוג. תחילה הבדיקה הפורמאלית לקיומה של תוספת ראייתית כנדרש על ידי המחוקק. בהיעדר תוספת - הדין מחייב זיכוי. בהתקיים תוספת ראייתית - מחוייב בית המשפט להפעיל שיקול דעתו תוך רגישות מירבית לנסיבות הקונקרטיות של המקרה המונח לפניו. זהו המעבר מבחינת האפשרות להרשיע בשל קיומה של תוספת כנדרש, לבין ההכרעה אם להרשיע אם לאו" [ההדגשה הוספה - מ.ב.נ.]

(ע"פ 4523/09 חזקיהו גורש נ' מדינת ישראל [26.05.11], פסקה 5)

אף שככלל, החיזוק אינו חייב להתייחס לעבירה עצמה, אזי במקרה שלפנינו, כאשר שתי אימרות החוץ של מ"ח שונות זו מזו בפרטים מהותיים, יש צורך בחיזוק ממשי, שילמד באילו מהאימרות יש לתת אמון: האם הנאשם העיף את השלחן על מ"ח, או שמא הצידה? האם הסכין שזרק הנאשם לעבר מ"ח פגעה בה והותירה סימן בגבתה, או שמא נפלה על הרצפה ונשברה מבלי לפגוע בה? לכן יש צורך בחיזוק שרלוונטי לפרטי העבירות ממש.

החוקר שגבה את ההודעה הראשונה בביתה של מ"ח, **עותמאן סלאמנה**, לא תיעד דבר - לא סימן של פגיעה בגבתה של מ"ח (אם הייתה), לא שברי כלים, לא שלחן מוטל בצד, אפילו לא סימני השתוללות כלשהם. הוא לא רשם בהודעה שהבחין בפגיעה במ"ח, אך על כך אין לתמוה, שהרי בהודעה הראשונה מ"ח לא טענה שהסכין פגעה בה או שהשלחן הועף עליה. גם הסכין עצמה לא נתפסה. למעשה, זולת דבריה של מ"ח, שגם הם אינם עקביים, כאמור לעיל, אין כל ראיה לאירוע הראשון. הנאשם אפילו לא נחקר בעקבותיו. לעניין הצילומים **ת/12** התייחסתי כבר לעיל, וגם הם אינם משמשים חיזוק. ניתן לומר כי במידה מסוימת, העובדה ששוטר שהגיע לביתה של מ"ח לא תיעד (בין בדוח, בין בגוף הודעתה של מ"ח) כל ממצא חריג לגבי מ"ח, או לגבי מצב הדירה, מחלישה את הודעותיה. השוטר לא זכר במועד עדותו דבר מהארוע, אך הדעת נותנת ששוטר סביר היה מתעד זירה שנראית כאילו הייתה בה השתוללות, שהושלכו בה חפצים או שדברים נשברו בה. אף העובדה שהנאשם לא נחקר כלל בעקבות הארוע הראשון מחזקת את הרושם שגם השוטר שביקר במקום וגבה את ההודעה, לא מצא בסיס ממשי לטענותיה של מ"ח בארוע זה.

ב"כ המאשימה בסיכומיה טענה שלהודעותיה של מ"ח יש חיזוקים רבים, אך עיון בדבריה מלמד שהפניות התייחסו לאישום השני. אף שיתכנו מקרים שבהם חיזוקים לאישום אחד יחזקו גם אישום אחר, אין אלה פני הדברים במקרה זה, מהטעמים שציינתי לעיל. הראיות שאליהן הפנתה בקשר לארוע מושא האישום הראשון הן הודעותיה של מ"ח, הצילומים של הפגיעה בגבה (**ת/12**) ועדותו של **סלאמנה**, שגבה את ההודעה **ת/26**. לכל אלה התייחסתי לעיל, וציינתי כי אינם יכולים לשמש חיזוק להודעותיה של מ"ח.

גרסת הנאשם בקשר לאישום הראשון

22. הנאשם נשאל על הארוע מושא האישום הראשון בחקירתו השלישית במשטרה, ביום 23.10.17 (**ת/3**, 83 - 100). הוא טען שמ"ח שקרנית, שלא העיף עליה שלחן, שלא שבר את הצלחות והכלים שהיו על השלחן ושלא זרק עליה סכין. כאשר הוצגו לו הצילומים של הפגיעה הנטענת, באזור הגבה, אמר שמה שרואים "זה מגירודים היא כל הזמן מגרדת. תסתכל על השערות שלה תראה".

בעדותו בבית המשפט הכחיש הנאשם שזרק על מ"ח סכין או שקילל אותה. הוא טען שאילו היה זורק עליה סכין ופוגע בה, זה אמור היה לעשות לה סימן "יותר מזה" (פ/115, 5 - 6). "ואיך אני יסביר לך, כבודה? היא טענה שאני זרקתי עליה סכין, ברגע שאני זורק סכין על מישהו, את או מישהו אחר, חייב להיות סימן והשוטרים חייבים לקחת ממנה חקירה ולשלוח אותה לבית חולים על מנת שאם היא נפגעה אז צריך לרפות אותה" (פ/116, 11 - 14). לדבריו, מ"ח הלכה למשטרה ואמרה שיפתחו לו תיק, אך עובדה שלא עצרו אותו. "אם אני אפגע בך ואתה תלך למשטרה, לא יעצרו אותי?" (פ/119, 9). עוד הכחיש שזרק עליה כוסות וקערות (פ/119, 4 ואילך).

גם בחקירה הנגדית הכחיש את ארועי האישום הראשון וחזר על כך, שעובדה שלא עצרו אותו אז, אלא רק בעקבות ארועי האישום השני (פ/145, 12 ואילך). כהגדרתו, "הסיפור הזה דבוק לסיפור השני" (פ/149, 22). עוד חזר על דבריו:

עמוד 25

"אם את אומרת ככה שזרקתי עליה סכין חדה, למה היא הלכה למשטרה ולא הלכה לבית חולים?" (פ/157, 6 - 7). כן חזר על טענתו שמ"ח המציאה את הסיפור.

סיכום לגבי האישום הראשון

23. הפועל היוצא מכל האמור לעיל הוא שהאימרות של מ"ח ב-ת/25 (משורה 98 ואילך) ו-ת/26, הן בעייתיות כשלעצמן, ובהנחתן הפערים ביניהן, קשה לדעת איזו אימרה עדיפה ומה בדיוק קרה בארוע. מעבר לכך, אין כל ראיה המחזקת את דבריה לגבי ארועי האישום הראשון, ועל כן לא ניתן לבסס עליהן הרשעה. העובדה שהנאשם מסר גרסה מתחמקת ולא אמינה לגבי ארוע זה (כמו לגבי כלל הארועים), לא די בה כדי לשמש חיזוק, כנדרש להוביל להרשעה. שקרי נאשם יכולים אומנם לשמש כחיזוק, ובלבד שהם מהותיים ויורדים לשורש העניין, ומשלא ניתן להם הסבר מספק, אך לשם כך עלי לקבוע באופן פוזיטיבי, שדברי הנאשם בנקודות שבמחלוקת באישום דנן הם אכן שקר, ולצורך זה נחוצה הוכחה פוזיטיבית ועצמאית לדבר השקר (ר' ע"פ 1645/08 **פלוגי נ' מדינת ישראל** [3.9.09], פסקה 22). כדי להגיע למסקנה חד משמעית שמדובר בשקר, יש להתבסס על ראיה עצמאית, ולא על הראיה הדרושה חיזוק, וזאת - אין לפנינו כאן. "כמובן שאין כל מניעה ששקרים המוכחים רק מתוך עדותו של הנאשם, ללא ראיה חיצונית נוספת, יהיו שקרים העולים לכדי ראית סיוע [לא כל שכן, חיזוק - מ.ב.נ.], בהתקיים שאר התנאים" (ע"פ 6813/16 **נחמני נ' מדינת ישראל** [17.9.18], פסקה 41, כפי שצוטט בעניין **ע"פ 2544/17 הנ"ל**, פסקה 18), אך בנקודות הרלוונטיות קשה לומר שהוכח באופן ברור שהנאשם משקר, גם מתוך עדותו שלו.

24. משכך, אני מזכה את הנאשם מהאישום הראשון.

התשתית הראייתית לארוע מושא האישום השני - כללי

25. גם כאן, כאמור, הראיה המרכזית היא עדותה של מ"ח (לגבי כלל הארוע, מלבד העלבותו של השוטר דאו האדי, שלכך אתייחס בנפרד). גם כאן, כפי שכבר צוין לעיל, קשה מאוד להתבסס על עדותה בבית המשפט, כשלעצמה, לאור ההתנהלות שפורטה. עם זאת, גם בבית המשפט אישרה מ"ח את עצם קרות הארוע, אישרה חלק גדול מפרטי ההתרחשות ואישרה שאמרה אמת בהודעותיה במשטרה. אלא שלראשונה, היא העלתה את "גרסת השניים", גרסה שמרחיקה את הנאשם מהביצוע, ומציעה שני אנשים עלומים כמבצעים אפשריים.

26. בהודעותיה של מ"ח במשטרה (ת/23 עד ת/25) מסרה מ"ח פרטים עקביים לגבי ליבת הארוע.

בהודעה ת/23, שנגבתה ממנה כשעתיים לאחר הארוע (17.10.17 בשעה 1:31), מסרה מ"ח שהנאשם הגיע לביתה בשעה 23:30. היא הייתה לבדה בבית והדלת הייתה פתוחה. הנאשם נכנס, עם שתי שקיות סופר, לבנות, אך מ"ח לא ראתה מה יש בתוכן. הנאשם מיד קילל אותה, ובין היתר גם איים לשרוף אותה ולהעלותה באש. היא שאלה מה הוא רוצה ממנה ומה עשתה לו. הנאשם הוציא סכין מהכיס האחורי של מכנסיו, שם אותה על השלחן ואמר לה "אני אשחט אותך". היא שתקה. הוא לקח מהמקרר בקבוק ובו קוקה-קולה, שפך את תוכנו על טלויזיית הפלזמה, אחר כך לקח בקבוק פלסטיק שקוף ובו "נוזל לבן כזה", שאינה יודעת מהיכן הביאו, שפך עליה את הנוזל, שהתייבש, ושפך עליה גם מים - שגם אותם הביא בבקבוק מהמקרר במטבח. הוא היכה אותה בגב עם בקבוק המים הריק. אז הלך לכיוון המקלחת, ומ"ח הצליחה לצאת מהדלת, היא נשארה בחוץ ונעלה את הנאשם בתוך הבית. הנאשם צעק למ"ח שתפתח את הדלת, היא השיבה שהיא מזמינה לו משטרה, והוא אמר לה שישרוף לה את הבית. מ"ח התקשרה למשטרה, אמרה

לשוטרת להזמין מכבי אש, וצעקה לשכנים לצאת החוצה. כל הבית נשרף. הנאשם ניסה לקפוץ מהחלון האחורי ונתפס על ידי השוטרים. כאשר הגיע, היה הנאשם "מסטול מת מסמים, כנראה לקח קלונקסים". בסוף הודעתה מסרה שהנאשם מסוכן וזו התלונה השלישית שהיא מגישה נגדו.

ת/24, שנגבתה למחרת (18.10.17), הוסיפה מ"ח פרטים לגבי תכולת הדירה שנשרפה. לשאלת החוקר ציינה שמערכת החשמל בבית הייתה תקינה, ורק כשהנאשם הדליק את הבית "נהיה פיצוץ". מ"ח עומתה עם גרסת הנאשם, שטען שהיא הדליקה נר על השלחן בסלון, שאותו השאירה דולק וכך נשרפה הדירה. היא הכחישה זאת וציינה שלא הדליקה שום נר. עוד ציינה שגם דלת הבית נדלקה. אשר לסכין - תיארה אותה כ"טיפה קטנה יותר מסכין מטבח", וכבעלת מכסה תכלת. לשאלת החוקר הסבירה שמהדירה היא יצאה בזחילה, ואנשי מכבי האש, שראו אותה מחוץ לדירה, הרימו אותה והורידו אותה למטה. היא נכה והיתה נטולת קביום וכסא גלגלים, ולכן אינה יכולה לזוז. לדבריה, מאז ארוע השריפה היא ישנה מתחת למדרגות בבית כלשהו. כל רכוש נשרף ולא נשאר לה כלום. היא ציינה שאינה מסוגלת להאמין שאחיה עשה לה דבר כזה, ו"אני לא מקבלת את זה שאח שלי שישרוף לי את הבית שלי הוא רצה לשרוף אותי למה?".

הודעה **ת/25** נמסרה ביום 22.10.17 ובה תיארה מ"ח את ארוע שריפת הדירה מחדש. בנוסף לפרטים שמסרה ב-**ת/23**, ציינה שכתוצאה משפיכת הקולה על הטלויזיה נהיה קצר. כן הוסיפה שהנאשם רצה לדקור אותה עם הסכין (שאותה תיארה בצורה זהה לתיאור קודם), אך היא זזה והסכין נגעה לה טיפה באצבע. לדבריה נוצרה "טיפה שריטה אדום", אך לא נותר סימן. פרט נוסף שמסרה בהודעה זו הוא שהיא התקשרה למשטרה פעמיים: בפעם הראשונה ציינה שאחיה מאיים לשרוף לה את הבית ובפעם השנייה הודיעה שהבית עולה באש. שינוי קל נוסף מתייחס לבקבוק הקולה. הפעם ציינה שהנאשם הוציאו מאחת השקיות שעיימן הגיע, ורק את המים הוציא מהמקרר. אשר לבקבוק עם הנוזל האחר אמרה: "לא יודעת מה זה. זה היה בקבוק נראה כמו בקבוק של מים מינרליים קטן אבל היה בפנים איזה חומר כזה לבן או צהוב, לא יודעת מה זה הדבר הזה שפך עלי מאחורה באזור הצוואר. היה לזה ריח כזה שאני ישר פחדתי שזה עומד להדלק. **ש: היה לזה ריח של דלק?** ת: לא דלק. דלק או נפט הייתי מריחה, סולר הייתי מריחה אבל זה היה משהו שישר אמרתי זה הולך להדלק". החוקר שאל את מ"ח האם הנאשם ניסה להצית אותה אחרי ששפך עליה את החומר, והיא השיבה: "הוא לא הספיק נפל לו מצת במקלחת הוא הלך לשם להביא את המצית ואז אני תפסתי מומנטום ברחתי החוצה ונעלתי את הדלת כשהוא בפנים". החוקר שאל את מ"ח מדוע שפך עליה הנאשם מים, אחרי ששפך עליה חומר דליק, אם רצה להציתה, והיא השיבה שאינה יודעת, "הוא שפך עלי מים בעצבים כשהוא מקלל אותי יא שרמוטה זונה. אחר כך גם שפך קולה על הפלזמה מאחורה. אני לא דיברתי איתו בכלל לא ידעתי מה הוא רוצה ממני". מ"ח שבה והכחישה שהשאירה נר דולק בבית וציינה שרק בשבת היא מדליקה שני נרות, ולא הייתה לה כל סיבה להדליק נר, שכן עד שהנאשם שרף את הבית וגרם לפיצוץ החשמל היה תקין. היא נשאלה אם היא מדליקה נרות שבת עם שמן מאור או שמן עששית, והכחישה. כאשר נשאלה מדוע חשבה שהחומר שהנאשם שפך עליה היה דליק, השיבה שהוא התייבש מהר, וכן שהנאשם אמר לה "אני אהרוג אותך אני אשרוף אותך אני אראה לך מה זה". מ"ח ציינה שלא הייתה מסוכסכת עם הנאשם, הוא היה אצלה שבוע ימים והכול היה בסדר. כשנשאלה מדוע פתאום התחיל לאיים עליה ורצה להרוג אותה ולשרוף לה את הבית, השיבה: "אני לא יודעת. אולי לקח קלונקס. הוא השתגע פתאום". מ"ח נשאלה על כך שבשיחה למוקד 100 של המשטרה אמרה שהנאשם שרף לה את הטלויזיה, והיא הבהירה: "אמרתי שהוא שפך קולה על הפלזמה וזה עשה קצר ונשרף... **ש: לא עלה ממנה אש, נכון?** ת: לא. היא כתבה פתאום". כאשר נשאלה אם היא מוכנה לעימות עם אחיה, השיבה: "אני מתה מפחד ממנו. נראה לך שאני גיבורה?".

27. ראייה משמעותית נוספת היא הקלטה של שתי שיחותיה של מ"ח עם מוקד 100 של המשטרה (**ת/13א** - דיסק

ההקלטה; **ת/13ב** - תמליל ההקלטה). ראשית, הקלטות אלה מלמדות שאכן, כפי שסיפרה מ"ח בהודעתה **ת/24**, היו שתי שיחות סמוכות. הראשונה - שבה דיווחה מ"ח כי היא מחוץ לדירתה, כי נעלה את הנאשם בפנים, וזאת - אחרי ששפך עליה מים, שפך קולה על הטלויזיה והטלויזיה "נשרפה", ואחרי שקילל אותה ואיים עליה. עוד ציינה בשיחה הראשונה שהנאשם מסוכן ו"מסתובב עם סכינים עליו". בשיחה השנייה דיווחה מ"ח למוקד שהנאשם בתוך הבית ושורף שם את כל הדברים, ולשאלת המוקדנית השיבה שצריך מכבי אש דחוף. גם בשיחה השנייה ציינה שהנאשם מאיים עליה עם סכינים. שתי השיחות הללו, מזמן אמת, מהוות חיזוק משמעותי להודעותיה של מ"ח במשטרה, ותצטרפנה לחיזוקים שאליהם אתייחס מיד.

בעדותה בבית המשפט אישרה את קיום השיחה, אך כפי שצינתי לעיל, בפסקה 4, מיד הוסיפה: "אני חשבתי שזה הוא אבל חשבתי והגעתי למסקנה שזה לא הוא שרף לי את הבית, אח שלי לא שרף לי את הבית... התקשרתי למשטרה וחשבתי שזה הוא אבל זה לא הוא".

28. התייחסתי לעיל לבעייתיות העולה מעדותה של מ"ח בבית המשפט. בעדותה העלתה לראשונה את "גרסת השניים", שלפיה שכן שלה ראה שני אנשים, שחשב שהם שוטרים, עולים מהמחסן (מתי? לאן הם "עלו"? מי השכן? מדוע הדבר עורר חשד? על כל אלה לא מסרה פרטים). בהמשך, טענה, צלצלו שני אנשים מטלפון ציבורי למכשיר הנייד שלה, והשמיעו איום מרומז כלפי הנאשם. במועד מאוחר כלשהו, הבינה מ"ח, שהשניים הללו הם אלה שהציתו את הדירה. עוד טענה, ש"הדלת שלי התחילה פתאום לבעור ועשן יוצא... הדלת של הבית מפלדלת. היא הראשונה שעלתה באש, אני הלכתי לדלת הבית והדלת הראשונה התחילה לבעור. לשאלת ביהמ"ש מי היה בתוך הבית, אני לא יודעת. יוסי היה בתוך הבית והוא אמר לי שהוא הולך לישון כשסגרתי את הדלת מבחוץ. ואז ראיתי עשן והתקשרתי שוב למשטרה" (איפה הייתה מ"ח באותה עת? מהאמירה "אני הלכתי לדלת הבית" נשמע שמ"ח הייתה בתוך הבית. מתשובתה לבית המשפט שאינה יודעת מי היה בתוך הבית, נשמע שהייתה בחוץ. אם הייתה בתוך הבית - כיצד יצאה? אם מחוץ לבית - מדוע יצאה ואיך נכנסו "השניים" לדירה? אם הייתה מחוץ לבית, כיצד היא יודעת שהדלת היא הדבר הראשון שהחל לבעור בבית?). גרסה זו, בנוגע ל"תובנות" שלה לגבי מי שביצע את ההצתה, היא גם כבושה, גם נעדרת פרטים, גם לא הגיונית כשלעצמה, ואף אינה מתיישבת עם שאר הראיות. כפי שכבר ציינתי, גם הנאשם עצמו לא העלה, ולו ברמז, טענה שלפיה מי שהצית את דירת אחותו הוא מישהו שבעצם רצה לפגוע בו. הוא לא סיפר על סכסוכים שיש לו או על סיבה שבגללה יכול מישהו לבקש לפגוע בו בדרך זו. גרסתו היא שגר שגרם לשריפה. מכלל התנהגותה בזמן אמת, במהלך הארוע עצמו, ברור שמ"ח חששה מהנאשם וסברה שהוא עומד להוציא את איומיו אל הפועל (כפי שאכן עשה), שאם לא כן, לא הייתה נועלת אותו בדירה ומתקשרת למשטרה (עוד לפני שהאש פרצה), ולאחר שאש פרצה, הייתה מנסה לחלץ אותו.

29. כאמור, בחקירה הנגדית הלכה מ"ח כברת דרך נוספת בניסיון להרחיק את הנאשם מביצוע המעשים שעליהם העידה במשטרה, והתנדבה לומר שהיא העלילה עליו עלילות שווא, וזאת - לבקשת השוטרים, ששמו מילים בפיה. מעבר לכך שמדובר בטענה בעלמא, שאין בה הגיון (בפרט בהנתן העובדה שחקרו את המתלוננת ארבעה חוקרים שונים), ושסותרת (כמוסבר לעיל) את "גרסת השניים", אזי בחקירתה הראשית אמרה המתלוננת דברים הפוכים: **"ש: כשאת סיפרת לשוטרים, סיפרת להם לבד או הם אמרו לך מה להגיד? ת: הם לא אמרו לי מה להגיד. אני חשבתי את זה. אני חשבתי שזה הוא אבל זה לא הוא" (פ/24.6.18, מיום 53/53 - 29 - 30).**

30. לסיכום, בהתייחס לעדותה של מ"ח לגבי הארוע השני, אזי לנוכח כל האמור עד כה, אני מעדיפה את גרסתה של מ"ח העולה מהודעותיה במשטרה, גם לגבי ארוע זה, על פני עדותה בבית המשפט. עתה יש לבחון אילו מהעבירות

שבהן הואשם הנאשם באישום השני הוכחו כראוי בראיות. בנקודת המוצא היא ההודעות של מ"ח, ולהן יש למצוא חיזוקים.

31. אזכיר, כי העבירות שבהן עסקין הן **הצתה** (של הדירה והרכוש של מ"ח); **ניסיון הצתה** (של מ"ח עצמה); **פציעה בנסיבות מחמירות** (של מ"ח); **תקיפה סתם** (של מ"ח); **איומים** (על מ"ח); **כניסה למקום מגורים** (לדירה של מ"ח) שלא כדין ובכוונה לבצע פשע והיזק **בזדון** (לרכושה של מ"ח ודירתה).

כאמור - האישום השני כולל גם את הארוע שבו קילל הנאשם את השוטר **דאו האדי**, ובגין כל הוא מואשם **בהעלבת עובד ציבור**, אך לכך אתייחס בנפרד.

התשתית הראייתית לניסיון הצתה ופציעה בנסיבות מחמירות

32. כבר בפתח הדברים ניתן לציין, כי מ"ח בהודעותיה לא העידה על עובדות שיכולות לבסס די הצורך את ניסיון ההצתה, או פציעה בנסיבות מחמירות, ובוודאי שלא נמצאו לכך חיזוקים, כנדרש לפי חוק.

אשר לניסיון ההצתה, העבירה החמורה ביותר בכתב האישום, מ"ח העידה שהנאשם איים לשרוף אותה, והעידה ששפך עליה נוזל, שהייתה בטוחה שהוא דליק, מתוך בקבוקון. החוקר הוא שהעלה, בשאלתו, את הסברה שהנאשם ביקש להצית אותה, ועל כך מ"ח השיבה שהוא לא הספיק, כי המצית נפל לו במקלחת, והוא הלך להביאו. יצוין, כי אומנם מ"ח סיפרה בשלב קודם שהנאשם הלך למקלחת, אך לא קשרה עובדה זו לכך שהלך להביא מצית (אלא לכך שזו ההזדמנות שמצאה לצורך בריחה), וממילא - לא ברור מנין ידעה שנפל לו מצית במקלחת. בקריאותיה למוקד 100, מ"ח ציינה שהנאשם שפך עליה מים, שפך קולה על הטלויזיה והטלויזיה "נשרפה", ושקילל אותה ואיים עליה. בשום שלב באותן שיחות לא ציינה ששפך עליה נוזל דליק, או נוזל כלשהו פרט למים. מ"ח עצמה לא נבדקה על ידי המשטרה, כדי לראות אם יש על גופה או על בגדיה שרידי חומר דליק כלשהו, והבגדים שלבשה לא נתפסו. העובדה שבקריאות למוקד 100 לא הזכירה מ"ח בשום צורה שהנאשם ניסה להציתה, מחלישה מאוד את התשתית הראייתית בנקודה זו.

יותר מכך: לפי גרסתה של מ"ח בהודעתה במשטרה, הנאשם שפך עליה את הנוזל הדליק, אך לאחר מכן שפך עליה מים. הסנגור בסיכומיו טען שגם אם הייתה לנאשם כוונה להצית את מ"ח, הרי שכאשר שפך עליה מים, אזי "מחפץ נפשו בלבד ומתוך חרטה, חדל מהשלמת המעשה או תרם תרומה של ממש למניעת התוצאות שבהן מותנית השלמת העבירה", ועל כן הוא זכאי להנות מפטור מאחריות פלילית לניסיון, עקב חרטה (סעיף 28 לחוק). איני סבורה כי ניתן להרחיק לכת עד כדי קביעה ששפיכת המים עונה על תנאי נדרש לצורך פטור עקב חרטה, והוא כי במישור ה**נפשי**, על העושה להיות **מודע** לכך שהוא חדל מהשלמת המעשה, או שהוא תורם תרומה של ממש למניעת התקיימות התוצאות שבהן מותנית השלמת העבירה (ע"פ 8457/15 **מדינת ישראל נ' ווזוז** [1.11.18], פסקה 72, מפי כבוד השופט שהם). כך, בפרט, לאור התיאור של מ"ח את אקט שפיכת המים: "הוא שפך עלי מים בעצבים כשהוא מקלל אותי יא שרמוטה זונה. אחר כך גם שפך קולה על הפלזמה מאחורה". עם זאת, נראה לי ששילוב בין סימני השאלה העולים מדבריה של מ"ח, לרצף מעשיו של הנאשם (על פי גרסת מ"ח), מוביל לתמונה שהיא מעורפלת מכדי שניתן יהיה לייחס לנאשם, בגינה, ניסיון הצתה של מ"ח. זאת - עוד מבלי לבחון בכלל האם נמצא חיזוק לדבריה של מ"ח בנקודה זו, כנדרש. אציין, שהסנגור בסיכומיו טען שבנקודה זו לא הספיק לשאול את מ"ח דבר בחקירה הנגדית, אך מאחר שלטעמי אין, ממילא, ראיות מספיקות להוכחת עבירה של ניסיון הצתה, אין לכך נפקות.

אשר לפציעה בנסיבות מחמירות - אני מניחה שהכוונה לכך שהנאשם כביכול פצע את מ"ח באמצעות סכין, אלא שבשיחותיה למוקד 100 אמרה מ"ח שהנאשם "מסתובב עם סכינים עליו", והוא איים עליה בסכין, אך אין כל התייחסות מצידה לפציעה או אפילו לניסיון לפצוע אותה. השוטר **עיד כעביה**, שפגש את מ"ח מחוץ לדירתה סמוך לאחר הארוע, ציין בדוח הפעולה שלו (**ת/16**) ששאל אותה אם היא זקוקה לטיפול רפואי והיא השיבה שלא. בהודעתה הראשונה של מ"ח במשטרה, שנגבתה שעתיים אחרי הארוע (**ת/23**), כל שסיפרה בקשר לסכין הוא שהנאשם הוציא סכין מהכיס האחורי של מכנסיו, שם אותה על השלחן ואמר לה "אני אשחט אותך". בהודעה השניה (**ת/24**), תיארה את הסכין, לבקשת החוקר, אך לא אמרה שהנאשם ניסה לדקור אותה. רק בהודעתה השלישית (**ת/25**) סיפרה לראשונה, שהנאשם רצה לדקור אותה עם הסכין, וציינה שהיא זזה והסכין נגעה לה טיפה באצבע. לדבריה נוצרה "טיפה שריטה אדום", אך לא נותר סימן. אפילו ניתן היה לומר שדברים אחרונים אלה של מ"ח, שנאמרו רק בהודעה השלישית, די בהם כדי למלא אחר היסודות של פציעה בנסיבות מחמירות (ומסופקני אם זה המצב), לא נמצא בראיות כל חיזוק לדברים אלה. מ"ח לא פנתה לקבל טיפול רפואי, החוקרים לא תיעדו פגיעה כלשהי ולא היה איש שראה את הארוע או את הפגיעה.

33. הנאשם הכחיש את כל ארועי האישום השני (מלבד העובדה שנשפכה קוקה-קולה על הטלויזיה). כפי שכבר ציינתי, גרסתו הייתה לא אמינה ומתחמקת, ואתייחס לדברים בהרחבה יתרה בהמשך, אך מאחר שבנוגע לעבירות של ניסיון הצתה ופציעה בנסיבות מחמירות אין תשתית ראייתית מספקת, אין גרסת הנאשם והתנהלותו יכולות לספק את החסר, בהמשך לדברים שצינתי בפסקה 23 לעיל.

34. לאור האמור, **יש לזכות את הנאשם מביצוע העבירות של ניסיון הצתה ופציעה בנסיבות מחמירות**, בארוע השני.

התשתית הראייתית לעבירת ההצתה

35. בהתייחס לעבירת ההצתה, מ"ח מסרה שהנאשם איים עליה שישרוף את הבית, שבידי הנאשם היה בקבוקון עם נוזל לבן או צהוב, שלא הריח כמו דלק או סולר, אך היה ברור למ"ח שהוא דליק, וכי לאחר שברחה מהבית והשאירה את הנאשם נעול בפנים, ניצתה אש, שגם שרפה את דלת הבית. חלק זה של תיאוריה היה עקבי בכל הגרסאות שמסרה. היא הכחישה את גרסת הנאשם שלפיה היא הדליקה נר זיכרון לאימה והותירה אותו דלוק, מה גם שיום השנה למות אימה לא חל כלל באותה תקופה בשנה, אלא בפורים.

מעבר לאי האמינות הכללית של גרסתה של מ"ח בבית המשפט, והסתירות שאליהן התייחסתי לעיל, הרי שבנקודה זו "גרסת השניים" החדשה אף נסתרת בממצאי מומחה התביעה, רב רשף אהרון, שיפורטו מיד, ולפיהם ההצתה בוצעה מתוך הדירה, ואילו מ"ח מדברת על שניים שהיו מחוץ לדירה.

ראיות נוספות לעניין עבירת ההצתה

36. בנוסף לעדותה של מ"ח, יש ראיות נוספות המבססות את מעורבותו של הנאשם בהצתה:

חוות דעתו של מומחה התביעה, רב רשף נתן אהרון (ת/17) ודיסק עם התמונות שצילם (**ת/17א**), שמסקנתו, לנוכח הממצאים בזירה ולאחר בדיקת גלאי מאיצים, היא שהדירה הוצתה בזדון. מאחר שנתגלו מספר מוקדים בזירה,

נשללה האפשרות של כשל חשמלי. אהרון קבע שמוקד השריפה היה בסמוך לקיר הדרומי של סלון הבית. באזור זה נמצא בקבוק פלסטיק שעל פי החשד הכיל חומר מאיץ. תכולת הבקבוק נבדקה בזירה על ידי גלאי מאיצים ונמצאו ערכים גבוהים של פחמימנים. בסמוך נמצא בד ועליו חומר החשוד כמאיץ. חלק מתקרת הסלון קרס בדיוק מעל מוקד השריפה שבו נמצא החומר המאיץ. מוקד נוסף נמצא בסמוך לכניסה אל מטבח הבית. חלק מהתקרה הסמוך למטבח קרס מעוצמת חום הבעירה. התפשטות השריפה נראית מאזור הסלון אל עבר המבואה לחדר השינה. משקופי חדר השינה שרופים בחלקם החיצוני אך המשקופים הפנימיים ניזוקו פחות, נתון המלמד על התפשטות השריפה מתוך המבואה דרומה אל חדר השינה. דלת חדר השינה הייתה פתוחה בעת החקירה, ונמצא כי החלק הפנימי של דלת החדר לא ניזוק. בדיקת מאיצים בחדר השינה לא העלתה ממצאים, ומכאן החשד כי השריפה התפשטה מאזור פינת האוכל אל עבר המבואה לאמבטיה ולחדר השינה.

בעדותו בבית המשפט, בימים 30.5.18 ו-24.6.18, השיב המומחה על שאלות לגבי חוות הדעת, הפנה לצילומים שערך בזירה והסביר את מסקנותיו. בעיקר הבהיר, שכאשר נמצא שיש יותר ממוקד אחד לשריפה (כבענייננו), וכאשר אין רצף בין המוקדים, עולה חשד להצתה. את הבקבוקון שמצא ביקש משוטרי לבוא ולקחת, ובהמשך נתייחס לתכולת הבקבוקון.

ההגנה העלתה בסיכומים מספר סימני שאלה בהקשר זה: ראשית, נתן אהרון הגיע לזירה רק בבוקר שאחרי השריפה והעיד שאינו יודע אם משהו נגע בזירה (פ/82, 1 - 5). לפיכך, שואל הסנגור, כיצד ניתן לדעת שהזירה לא זוהמה, או שלא אירע משהו משמעותי במהלך הלילה. שנית, לפני שאהרון הגיע לזירה, כבר נאמר לו שמדובר באירוע פלילי והיה חשוד שנמלט מהדירה, ויתכן שבכך הושפעה חוות דעתו. עוד נטען בסיכומי ההגנה, שניתן לקעקע כל אחד מהיסודות, שעל סמכם הגיע אהרון למסקנה שמדובר בהצתה: הראשון: העובדה שקיים מוקד ראשי ומוקד משני, אלא שבחקירה הנגדית העיד אהרון שכאשר מדובר בהצתה, ניתן למצוא מספר מוקדים ראשיים (מה שלא קרה כאן), וכאן גם אישר שיתכן שהמוקד המשני נגרם כתוצאה מנתזים מהחומר שגרם למוקד הראשי; השני: קיומו של חומר מאיץ, אלא שלטענת ההגנה, בחוות הדעת כתב אהרון שיש חשד לקיומו של חומר מאיץ בבקבוקון שנמצא, ולא די בחשד, כשעסקין בתיק פלילי. לאישוש החשד שבאירוע ההצתה היה מעורב חומר מאיץ נשלח הבקבוקון למומחה מז"פ, ד"ר דן מילר (ולחוות דעתו אתייחס בהמשך), אך לטענת הסנגור, קיים קושי בשרשרת המוצג בהקשר זה, שכן לא הוכח שהבקבוקון שהגיע למילר הוא אכן הבקבוקון שנמצא על ידי אהרון בזירה. השלישי: היעדר רצף בין המוקד הראשי למשני, דבר שמעיד על כך שבמקרה זה אין מדובר במוקד משני שנגרם מנתזים, אלא עסקין במצית שהלך מנקודה א לנקודה ב. ואולם, אין זכר לדברים אלה בחוות הדעת של אהרון ולכן, טוענת ההגנה, מדובר בעדות כבושה, ונוסף על כך - בתמונות שאהרון צילם אין המחשה לכך שאין רצף. לסיכום ציין הסנגור, שבהודעה שמסר אהרון במשטרה, בהמשך לחוות דעתו, כבר היה פחות נחרץ מאשר בחוות הדעת וציין שיתכן שמדובר בהצתה. בבית המשפט לא ידע אהרון להסביר מדוע ההבדלים בטרמינולוגיה (פ/86, 7 ואילך). מכאן שאין לסמוך על חוות דעת זו.

37. על הסתייגותיו השונות של הסנגור אשיב כך: אהרון העיד בבית המשפט בצורה ברורה ונחרצת, שמדובר לפי דעתו המקצועית, בהצתה (פ/87, 6 - 7). הוא הסביר מדוע הגיע למסקנה זו, ולא זז מחוות דעתו, גם לנוכח שאלות ההגנה. לעניין היעדר חיווי בחוות הדעת לכך שלא מצא רצף בין מוקדי השריפה הוא קיבל את הערת בית המשפט שנכללה בהחלטתו בעמוד 41 לפרוטוקול, ולפיה "העובדה שיש מספר מוקדים, לאו דווקא מלמדת את ההדיט שקורא את חוות הדעת שהכוונה לכך שאין רצף בין המוקדים. מדובר, אמנם, בעניין של ניסוח, אך למען הבהירות אציע שלהבא הדברים ייכתבו באופן שכל אחד יוכל להבין אותם, ולא תידרש הסקת מסקנות". אף שאין אף צילום שבו ניתן לראות שאין רצף, יש צילומים ובהם נראים המוקדים השונים, והעד העיד שלא היה רצף. אומנם, מוטב היה שתיכלל גם תמונה

שתמחיש את היעדר הרצף, אך גם עדות העד, שבה אני נותנת אמון, מספקת. לעניין הטענה שנאמר לאהרון, טרם הגענו לזירה, שחשוד ברח מהדירה, אהרן העיד שאומנם נאמר לו שהיה בדירה משהו, שנמלט ממנה דרך המרפסת, אך לא אישר שנאמר לו שהנמלט היה חשוד (פ/80, 16 ו-25). מכאן שאין בסיס עובדתי לטענה. טענת ההגנה שלפיה אהרון היה פחות נחרץ לגבי העובדה שמדובר בהצתה בהודעתו במשטרה, לעומת חוות דעתו, נשללה על ידי העד. אין מדובר בעד שהוא משפטן ואיני מוצאת מקום לייחס משמעות רבה לכך שאמר שיתכן שמדובר בהצתה, שכן בבית המשפט הבהיר, כאמור, שמסקנתו הייתה ברורה ונחרצת.

אשר לטענות בדבר חסר בשרשרת המוצג, לגבי הבקבוקון: דן מילר ציין בחוות דעתו מיום 19.10.17 (ת/27) שביום 18.10.17 התקבלה ממוסד המוצגים **שקית מאובטחת וסגורה מס' T0014221** מסומנת במדבקה זב/10-17-58580 ובתוכה מעטפה משטרתית סגורה מסומנת 459193/2017 ובתוכה בקבוקון זכוכית סגור שבתוכו כ-4 מ"ל נוזל סגלגל. האריזות והמוצגים סומנו 10-17-58580 ונארזו בשקית מאובטחת שמספרה J0974293. צבי טיפנברונר כתב במזכר מיום 17.10.17 ("זכד כבא 2", סימון פנימי כו) (ת/14): "בשיחה נוספת עם נתי מסר כי איתר בדירה בקבוק המכיל חומר חשוד כדליק, ביקש שיגיע שוטר לתפוס את המוצג. דיווח הועבר לצוות סיור לשוטר יוסף מגזל שיגיע למקום. מגזל חבר לחוקר שריפות נתי, לקח ממנו את הבקבוק המכיל חומר חשוד כדליק כמו כן לקח שקית עם בדים ספוגים בנוזל המדיף ריח של חומר דליק. את המוצגים העביר אליי למשרדי. תפסתי את החומר הנ"ל כמוצגים עפ"י המפורט בדוח שרשרת מוצג מצ"ב". בטופס לוואי למוצגים מאותו יום (סימון פנימי לד, במסגרת אסופה ת/14), צוין כי **נתפס בקבוקון דגימה של חומר חשוד כדליק, שקית T0014221**. במזכר נוסף של צבי טיפנברונר מאותו יום 17.10.17, במסגרת ת/14 ("תפיסת מוצגים", סימון פנימי לג), הוא ציין שהעביר לחוקר יגאל משקאצון בקבוק פלסטיק מפויח המכיל נוזל לא מזוהה יחד עם שקית המכילה בדים ספוגים בנוזל ונוסף מהם ריח של חומר דליק. לאחר שיגאל בדק וארז את המוצגים החזיר אותם לידי. **את בקבוקון הדגימה שהוכנס למעטפה משטרתית, הכניס לשקית מטאניר T0014221**. את הבקבוק המפויח שרוקן מנוזל יחד עם שקית הבדים הספוגים בנוזל תפס כשהוא מצמיד להם שקית מטאניר T0014222. את כלל המוצגים העביר לידי משרד רישום מוצגים נתניה. נתן אהרון ציין בעדותו שמסר את הבקבוקון שתפס לשוטר. אומנם, אהרון לא ידע לומר מה שם השוטר, אך מהדוח של טיפנברונר ומעדותו בבית המשפט (פ/22 מיום 23.4.18, שורה 4 ואילך) אנו למדים שמדובר ביוסף מגזל. אכן, כטענת הסנגור, ראוי היה שיימצא מזכר או דוח פעולה של מגזל על תפיסת הבקבוקון. עם זאת, קיים תיאור של הבקבוקון מפי אהרון, ביחד עם ציון העובדה שנמסר לשוטר; קיים מזכר של טיפנברונר על קבלת הבקבוקון מידי השוטר מגזל, שקיבל אותו מאהרון, שכולל אף הוא תיאור של הבקבוקון, לרבות היותו מפויח; קיים סימון השקית שאליה הוכנס הבקבוקון על ידי טיפנברונר וציון שהפקיד אותו במשרד רישום המוצגים בנתניה; קיים ציון של מילר שקיבל את השקית, עם אותו סימון, ממשרד המוצגים. לכך יש להוסיף את התיאור של מ"ח לגבי הבקבוקון, שממנו שפך עליה הנאשם נוזל, ולגבי החומר שהיה בו. היא ציינה ש"זה היה בקבוק נראה כמו בקבוק של מים מינרליים קטן אבל היה בפנים איזה חומר כזה לבן או צהוב, לא יודעת מה זה הדבר הזה". תיאור דומה נשמע גם מפיו של אהרון, שציין שמצא בזירה (בסמוך לקיר הדרומי של סלון הבית) בקבוק קטן מפלסטיק, שעל פי החשד הכיל חומר מאיץ (סעיפים 3 ו-5 בחוות הדעת) וגם מחוות דעתו של מילר עולה, שהחומר שבדק הגיע בבקבוקון זכוכית סגור ובתוכו חומר סגלגל. פרט חשוב נוסף מתייחס לריחו של החומר. מ"ח ציינה שלא היה לנוזל ריח של דלק, נפט או סולר: "לא דלק, דלק או נפט הייתי מריחה, סולר הייתי מריחה אבל זה היה משהו שישיר אמרתי זה הולך להדלק" (ת/25, 26). נתן אהרון ציין אף הוא שלנוזל לא היה ריח של בנזין או של דלק, שאותו מזהים (פ/37, 24; פ/82, 22 - 25). כך ציין גם דן מילר בהבהרה לחוות דעתו "החומר יהיה בעל תכונות דליקות דומות לאלו של סולר אך ללא הריח האופייני של סולר", וכך העיד גם בבית המשפט (פ/93, 16 - 17).

דומה כי לאור כל אלה, ניתן להגיע למסקנה הברורה שמילר בדק את אותו בקבוק שאהרון מצא בזירה. משכך, נעבור לבחינת חוות דעתו של דן מילר.

38. חוות דעת מומחה של דן מילר מיום 19.10.17 (ת/27):

דן מילר ציין כיצד הגיע אליו החומר שאותו בדק, והדברים פורטו בהרחבה לעיל בקשר לשרשרת המוצג, אז לא אחזור עליהם. הוא ציין שבחומר נמצאו אלקנים נורמלים כמרכיבים עיקריים, וכי אלקנים נורמליים מכילים, בין היתר, שמן למאור או שמן עשיתי. לבקשת הפרקליטה, הוסיף המומחה הבהרה לחוות דעתו, וציין כי משמעות הימצאות אלקנים נורמלים בנוזל היא שמדובר בחומר סינתטי. המשמעות של חומר סינתטי כפי שנמצא במוצג, היא שהחומר יהיה בעל תכונות דליקות דומות לאלו של סולר, אך ללא הריח האופייני של סולר. עוד ציין שבהתקרבות של להבה, אדי הנוזל לא נדלקו אלא הגבירו במקצת להבה קיימת. על פי הספרות המקצועית, אלקנים נורמלים עלולים להימצא בין היתר בשמן למאור או בשמן עשיתי. בעדותו בבית המשפט חזר והבהיר את דבריו (פ/92 - פ/95).

39. דוח פעולה של עיד כעביה מיום 17.10.17 (ת/16): דוח זה הוגש חלף עדותו של השוטר, ובהתייחס לעדויות מפי השמועה הכלולות בדוח (שלהן התנגד הסנגור), ההתייחסות היא רק לעצם אמירת הדברים, אך כמובן שלא לנכונות תוכנם. מהדוח עולה שהשוטר הגיע למקום הארוע, פגש באישה המוכרת לו מעבודתו במשטרה, בשם מ"ח, וידוע לו שזה מקום מגוריה. מ"ח סיפרה לו שאחיה, י"ח, הגיע לדירה ושרף לה את הדירה. הוא שאל את מ"ח אם היא זקוקה לטיפול רפואי והיא אמרה שלא. ניגש אליו אזרח שאמר שראה אדם שיצא מדירה בוערת בגב הבניין והוא יורד דרך הסורגים של הדירות הסמוכות. מיד ניגש לגב הבניין שם זיהה גבר שיוצא דרך הסורגים של אחת הדירות בקומה השנייה לכיוון הקרקע. המתין לו שירד ואז אחז בידיו, שאל אותו לשמו, הגבר השיב "י"ח", ואז ביצע השוטר מעצר. בתגובה אמר י"ח: "היא השאירה נר דלוק. זה לא אני". הדירה נשרפה כליל.

40. עדויות של עידן אבירם, מתנדב במשטרה: אבירם העיד שכאשר הגיע למקום השריפה, ראה גבר תלוי או יושב על המזגן בקומה השנייה, מתחת למרפסת שבה הייתה השריפה. הוא נתלה על הסורגים וירד למטה, הישר לזרועות שוטר שהמתין לו. הוא ראה "בחורה על קביים, אישה בערך בין גיל 40 ל-50, צועקת בקולי קולות מה הוא עשה לי, מה הוא עשה לי, הוא שרף לי את הבית" (פ/21 מיום 17.5.18 עד פ/24). גם כאן, העדות מתקבלת רק לעצם אמירת הדברים על ידי מ"ח, מיד לאחר הארוע.

41. עדויות של יעיל סלמן בבית המשפט: סלמן מתגורר בבניין הסמוך למקום מגורי המתלוננת, וכך העיד: "אני הייתי ישן, פתחתי את החלון והוא התחיל לקלל ולהשתולל, הכוונה ליוסי [מצביע על הנאשם], וצעקות 'היום אני אהרוג אותך, היום אני אשורף אותך'. צעקות כמעט שעה. אחר כך יצא ראיתי אש" (פ/99, 28 - 30). העד הצביע בצילום ת/10 על המרפסת של דירת המתלוננת, שם ראה, לדבריו, את הנאשם, עומד על המעקה, כשפרצה האש. הוא חזר בו מאמירה שנכללה בהודעתו במשטרה, כי ראה את הנאשם משליך דבר מה לתוך דירתה של מ"ח. עם זאת, חזר מספר פעמים על כך ששמע את הנאשם צועק: "זונה, שאני אהרוג אותך, שאני אשורף אותך", או "הוא אמר לה אני אהרוג אותך, אני אשורף אותך. לפני השריפה". בהמשך אמר: "אני אשורף אני אהרוג. הוא לא הזכיר שם... הוא צעק וצעק וצעק. הוא לא הזכיר שם בכלל. הוא אמר אני שורף היום את הבית". אני מסכימה עם הסנגור, שעדותו של עד זה בבית המשפט הייתה מעט מוזרה. הוא לא רצה להגיע להעיד, ולבסוף הוצא נגדו צו הבאה. הוא חזר בו מחלק מדבריו במשטרה, וגם בעדותו בבית המשפט סתר עצמו במספר עניינים. עם זאת, נראה לי שבדברים שציטטתי לעיל העד היה עיקבי, ודבריו מתיישבים גם עם עדותה של מ"ח. ניתן ללמוד ממנו שהיו קללות, צעקות ואיומים מצד הנאשם כלפי מ"ח עובר לשריפה, וכי השריפה פרצה סמוך לאחר שהנאשם איים על מ"ח שישרוף את ביתה.

42. דוח פעולה של רס"ר האדי דאו מיום 17.10.17 (ת/15): דאו התבקש לקחת את העצור (הנאשם) לתחנה.

נערך עליו חיפוש טרם עלייתו לניידת ונתפס מצית בצבע כתום שקוף בכיסו הקדמי-ימני.

גרסת הנאשם לעניין ההצתה

43. גם בנושא זה היה קשה לחלץ מהנאשם גרסה רציפה. הוא התייחס בערבוביה לארועי האישום הראשון, וארועי האישום השני (פ/126, 6 - 8; פ/130, 16 - 25). הוא הכחיש, כמובן, כל מעורבות בשריפה, וטען שאין כל הגיון בכך שישרוף דירה שבה הוא נמצא. מעבר לכך העלה מספר גרסאות.

כאשר נעצר, אמר הנאשם לרס"ר **עיד כעביה** "היא השאירה נר דלוק זה לא אני" (כאמור בדוח הפעולה שלו, **ת/16**, שהוגש בהסכמה). בחלק מהודעותיו במשטרה טען שמ"ח שכחה נר דולק על השלחן בסלון, והוא שגרם לשריפה. בהודעה **ת/2** אמר שאינו יודע מדוע היא הדליקה נר. ב-**ת/3** טען שמדובר בנר זיכרון לזכר אימם שנפטרה, נר רגיל (לא נר נשמה), "כל הזמן יש לה נר דלוק מאז שאמא שלי נפטרה" (שורות 35 - 39). בעדותו בבית המשפט, כאשר שאל אותו הסנגור כיצד נשרפה הדירה, לא העלה את גרסת הנר, ורק במענה לשאלה ישירה של הסנגור אם ראה במקום נר דלוק, השיב "היו נרות, כן היו נרות... כל מיני סוגים" (פ/136, 4 ואילך). וכדי לבסס את גרסת הנר (שבשלב זה של העדות כבר לא הודלק לזכר האם, אלא נועד לתאורה), המשיך הנאשם ומסר סיפור ארוך ופתלתל על "טוקמן של חשמל", שהוא כרטיס נטען ששימש לטענתו את מ"ח כשנגמר לה החשמל, או כשיש "הפסקת חשמל, לה במיוחד" (פ/136, 15 ואילך). בהמשך, כאשר חש אולי שסיפור הטוקמן לא התקבל מאוד על דעת השומעים, חזר לגרסת הנרות שהודלקו לזכר האם:

"הנאשם, י"ח: כשנגמר החשמל, אז היא יוצאת לארון חשמל.
כב' הש' ברק נבו: כן.
הנאשם, י"ח: והיא ממלאה את החשמל בכמה שהיא קנתה.
כב' הש' ברק נבו: את הטוקמן.
הנאשם, י"ח: את הטוקמן.
כב' הש' ברק נבו: אוקיי.
הנאשם, י"ח: אוקיי מה?
כב' הש' ברק נבו: לא הבנתי עדיין איך זה קשור לנר?
הנאשם, י"ח: אה, אז הוא אמר לי, איזה סוג של נר?
כב' הש' ברק נבו: כן, איזה סוג של נר?
הנאשם, י"ח: האמת היא שהיא כל הזמן מדליקה נרות כאלה קטנים וזה לאמי, זיכרונה לברכה.
כב' הש' ברק נבו: טוב, אז זה לא קשור להפסקת חשמל.
הנאשם, י"ח: לא יודע אם זה קשור להפסקת חשמל.
כב' הש' ברק נבו: אתה אמרת עכשיו, הוא שאל אותך, 'למה היו לה נרות?' אמרת, 'יש לה טוקמן, היא יוצאת עם הטוקמן', שאלתי אותך מה הקשר?
אמרת ש'כשנגמר לה החשמל היא יוצאת לטעון את הטוקמן בארון חשמל', שאלתי אותך, 'איך זה קשור לנרות?' אז עכשיו אתה אומר נרות של.
הנאשם, י"ח: כבודה, כנראה לך זה לא מודע.
כב' הש' ברק נבו: זה מה כנראה?
הנאשם, י"ח: את לא מודעת כנראה לדברים האלה.
כב' הש' ברק נבו: נכון, בשביל זה אני צריכה שתסביר לי.
הנאשם, י"ח: קטן עלייך זה.
עמוד 34

כב' הש' ברק נבו: לא, ממש לא קטן עלי, אני צריכה שתסביר לי.
הנאשם, י"ח: יש לה בחברת חשמל, יש לה בחברת חשמל חוב.
כב' הש' ברק נבו: הבנתי. אבל.
הנאשם, י"ח: עכשיו, לא יתנו לה חשמל קבוע כל עוד שיש לה חוב.
כב' הש' ברק נבו: הבנתי, אבל אתה אומר לי שהנרות זה בשביל זיכרון של אמא שלך.
הנאשם, י"ח: יש נר קטן לזכרה של אמא שלי.
כב' הש' ברק נבו: אז איך זה קשור לחשמל?
הנאשם, י"ח: עוד פעם אני מסביר לך.
כב' הש' ברק נבו: כן.
הנאשם, י"ח: שנגמר החשמל.
כב' הש' ברק נבו: כן.
הנאשם, י"ח: אז יש כרטיס, 2, היא משאירה אותו בצד, בזמן שיש לה חשמל היא יודעת שנגמר לה החשמל, אז היא יוצאת מהדלת, הולכת לחשמל, פותחת אותו, יש לה את הזה של החשמל, נכון?
כב' הש' ברק נבו: ושם היא טוענת את הטוקמן, הבנתי.
הנאשם, י"ח: כל דייר יש לו טוקמן, נכון".

(פ/138, 7 ואילך)

ובהמשך, כשנשאל בחקירה הנגדית אם הייתה באותו יום הפסקת חשמל, אמר: "לא אמרתי, לא אמרתי שהיה" (פ/164, 14 - 15). כשהקשתה עליו התובעת גם בנושא הדלקת הנר לזכר האם, שכן יום השנה למותה לא חל כלל באותה תקופה בשנה, השיב: "אז היא לפי הקריזה שלה, בא לה להדליק נר או בא לה 2 נרות, מה היא תשאל אותך? אכפת לך כמה היא מדליקה? ... זה על חשבונה" (פ/165, 16 ואילך).

בבית המשפט העלה הנאשם גרסה חדשה, שלפיה חזר מבית חולים פרדסיה והלך לישון בסלון. יתכן שגרסה זו היא הדהוד של הגרסה החדשה שהעלתה מ"ח בבית המשפט, שאותה כינתה "גרסת השניים", שבה - כפי שצוטט לעיל, הוסיפה מ"ח גם ש"יוסי היה בתוך הבית והוא אמר לי שהוא הולך לישון כשסגרתי את הדלת מבחוץ". הנאשם אף הסביר: "כנראה השפעה של הכדורים שמה" (פ/123, 8 ואילך; פ/126, 15 ואילך; פ/161, 15 - 16). מ"ח יצאה מהדלת למסדרון, הוא עצמו נרדם, "ואז מאותו יום הרגשתי חום באמצע השינה, ... הסתכלתי ראיתי אש, ראיתי אש, באתי לדלת, הדלת כזה לא נפתחה לי, רצתי לתריס, היה איזה בחור בשם ויקי, הוא ראה אש, הוא אמר לי 'יוסי, יוסי, תוציא את הרגל, תוציא את הרגל, יש מזגן, תוציא את הרגל על המזגן', האש התחילה להתקרב אליי... זה כאילו בא לסלון... בא לסלון, אני רצתי ישר לתריס, מהחום התעוררתי ורצתי לתריס..." (פ/127, 16 ואילך). בהמשך טען שהאש הגיעה מכיוון דלת הכניסה (פ/129, 31 ואילך). כאשר נשאל בחקירה הנגדית אם היה לידו נר, כשנרדם בסלון, השיב שאינו זוכר (פ/150, 24 ואילך).

הנאשם עומת בחקירה הנגדית עם השאלה מדוע לא סיפר במשטרה שנרדם בסלון והתעורר בשל החום, כתוצאה מהאש שפרצה. וכך השיב:

"ש: תגיד לי, למה אתה לא סיפרת במשטרה, ישר אחרי שקרה

האירוע, שאתה נרדמת בסלון ושפתאום התעוררת מאש והיה לך חם והלכת לדלת והיא הייתה סגורה, למה לא סיפרת את הדברים האלה?
ת: כי לא שואלים את השאלות האלה.
ש: הם לא צריכים לשאול, אתה צריך לספר.
ת: הם עצרו אותי בלי לחקור אותי.
ש: חקרו אותך, תראה, אני רוצה להראות לך את החקירה שלך, חקרו אותך 6 עמודים פה בחקירה אחת ובחקירה נוספת עוד כמה עמודים, שאלו אותך הרבה שאלות ולא סיפרת להם דבר.
ת: כמו מה, למשל?
ש: אני שואלת אותך את השאלה, למה לא סיפרת, תראה, אתה אומר שבכלל לא הצתת את הבית ואני, ברור שלא הצתתי.
ש: אומרת לך שבן אדם שלא הצית את הבית היה אומר דבר ראשון, גם אם לא שואלים אותו, 'אני לא יודע מה קרה, אני נרדמתי ופתאום אני מתעורר כי חם לי, שריפה, אני נורא נבהלתי', איך אתה לא מספר דבר כזה לשוטרים?
ת: איך אני לא יספר להם? למה השוטרים דיברו איתי בכלל?
כב' הש' ברק נב: מה? מה?
הנאשם, י"ח: השוטרים לא דיברו איתי.
כב' הש' ברק נב: לא דיברו איתך.
הנאשם, י"ח: הלכתי לשופט לפני שהעלו אותי למחוזי.
כב' הש' ברק נב: כן.
הנאשם, י"ח: שופט מאוד נחמד.
כב' הש' ברק נב: בשלום.
הנאשם, י"ח: בשלום.
כב' הש' ברק נב: כן.
הנאשם, י"ח: הלכתי מהשופט הזה, יא אללה, איך הוא אמר לי את זה?
כב' הש' ברק נב: ולא אמרת שבכלל ישנת כשזה קרה?
הנאשם, י"ח: אמרתי לשופט את הדבר הזה.
כב' הש' ברק נב: מה? לא הבנתי, איזה דבר אמרת?
הנאשם, י"ח: שכחתי מה רציתי להגיד."

(פ/150, 28 ואילך)

גרסה חדשה נוספת שהעלה הנאשם בבית המשפט הייתה ש"יש מצב שהיא [מ"ח] אולי היא עשתה את זה כי היא אמורה לקבל דירת קרקע, אתה מבין? ... אז היא לא יכולה לעלות 3 קומות מאז שהיא נכה... נותנים לה את הקרקע". אך כשנשאל על ידי הסנגור אם כבר נתנו למ"ח דירה חדשה, אז למה היא צריכה לשרוף את זאת, השיב: "עוד לא נתנו לה, את זה, זה היה מזמן" (פ/135, 26 - 33). הוא שב וציין שמ"ח קיבלה וילה גם בחקירתו הנגדית, שב ואמר ש"יש מצב" שבגלל זה היא עצמה הציתה את דירתה כדי לקבל דירת קרקע (פ/144, 30 ואילך; פ/179, 14 ואילך), ואף הכחיש שעקב כך נאלצה לגור תקופה ארוכה בבית מחסה, וכן אמר:

"עו"ד גלבע: אתה יודע שבגלל מה שאתה עשית כל הבית שלה נשרף, היא הייתה צריכה לברוח החוצה בלי כיסא גלגלים, לגור איזה שנה, אם לא יותר, בבית מחסה.

הנאשם, י"ח: יואו, כבודה.

כב' הש' ברק נבו: מה?

הנאשם, י"ח: זה לא נכון.

כב' הש' ברק נבו: לא נכון?

הנאשם, י"ח: לא נכון, היא קיבלה וילה, היא קיבלה וילה, היא קיבלה וילה כמה חדרים והיא הביאה את הבן שלה, סיגריות הוא לא מעשן, קובי, הוא אחיין שלי, שאמא ואבא מתו הוא בא לגור אצלנו, הוא יצא ילד תותח בצבא, גם הלימודים, גם הזה, אנחנו חיים בבית 3 חדרים וסלון, אני לא מסתדר איתו, הוא שותה 2 בקבוקי וודקה ביום".

(פ/159, 15 ואילך)

אשר ל"גרסת השניים" שאותה מסרה מ"ח, כאשר זו הוצגה לנאשם על ידי התובעת, הוא הכחיש אותה:

"עו"ד גלבע: יוסי, מאשימים אותך שאתה הצתת את הבית של מ"ח, אם אתה אומר, 'היה מישהו אחר בדירה, אולי הוא הצית את הדירה ולא אני', אז אתה צריך להגיד את זה למשטרה, נכון?

עו"ד ברגמן: הוא לא אמר שאולי הוא הצית את הדירה ולא אני.

עו"ד גלבע: אני אומרת. אבל אל תענה, תן לו לענות.

עו"ד ברגמן: הוא לא אמר את זה.

כב' הש' ברק נבו: בסדר. היא אומרת שאם הייתה לו גרסה כזאת.

עו"ד גלבע: אבל אני שואלת, אם היה מישהו, אז מה, נכון שאתה צריך להגיד, 'היה עוד מישהו בדירה, אולי הוא הצית את הדירה, זה לא אני'?

הנאשם, י"ח: אמרתי לך שאין לי חברים, נכון?

ש: אני יודעת שאין לך חברים.

ת: לפני רגע אמרתי".

(פ/162, 26 ואילך)

בניסיון להרחיק עצמו מההצתה, כאשר נשאל על ידי הסנגור האם עשה שימוש במצית שהיה לו מהרגע שנכנס הביתה, השיב בשלילה והוסיף "נגמרו הסיגריות" ואף הוסיף שזרק את הקופסא (פ/134, 22 - 29). אלא שבהמשך שכח כנראה את הגרסה הזו וסיפר שלפני כל הארוע הלך לקנות סיגריות ואכן קנה סיגריות ב"עיר ימים" ליד תחנת הדלק (פ/147, 23 ואילך). עוד בהמשך סתר עצמו שוב, וטען שלא קנה סיגריות, ואז טען שקנה סיגריות למחרת (דבר שאינו אפשרי, שכן נעצר), ואז חזר וטען שקנה סיגריות עוד באותו ערב, וסיכם: "כבודה, אני יגיד לך את האמת, אני מבולבל" (פ/171, 24 ואילך).

סיכום לעניין עבירת ההצתה

44. כפי שניתן לראות, לביצוע עבירת ההצתה על ידי הנאשם יש ראיות למכביר, כאשר ראיות רבות מחזקות את הודעותיה של מ"ח במשטרה. בעניין זה מסר הנאשם גרסה לא עקבית, לא סדורה, לא אמינה ואמר דברים שאינם אמת והסותרים את שאר הראיות. במקרה זה, שקרי הנאשם עולים גם מתוך עדותו עצמה, וגם אלה מהווים חיזוק לשאר הראיות. עדותה של מ"ח בבית המשפט, שבה הציעה הסברים חלופיים, היו לא עקביים, לא הגיוניים ולא אמינים.

לא היה איש בדירה מלבד הנאשם ומ"ח, עובר לביצוע ההצתה. מ"ח נסה מהדירה לאחר שהנאשם איים עליה ואמר שישרוף את דירתה (ר' קביעתי להלן), שפך קוקה-קולה על הטלויזיה (ר' קביעתי להלן), שפך עליה מים ותקף אותה (ר' קביעתי להלן). התרחיש שלפיו הושאר נר דולק, שנמסר בצורה לא עקבית ולא מהימנה על ידי הנאשם, אינו עולה בקנה אחד עם ממצאי המומחים ולא עם הודעותיה של מ"ח והשיחות למוקד 100. על הנאשם נמצא מצית. גרסת הנאשם שלפיה נרדם והתעורר כשחש בחום אינה עולה בקנה אחד עם שאר הראיות, ובנוסף על כך - היא כבושה. ברור, כי אילו זה היה מצב הדברים, היה אומר זאת מיד בחקירותיו במשטרה. ההסבר שלו לכך שלא אמר זאת במשטרה, כפי שצוטט לעיל - מופרך.

הסנגור ביקש מבית המשפט לשקול אפשרות שקרה משהו בדירה, שגרם לשריפתה מתוך רשלנות של הנאשם ולא במזיד. אומנם, הנאשם לא טען זאת מעולם, אך לטענת הסנגור, זה יכול להיות מקרה קלאסי של נאשם המרחיק עצמו לחלוטין מכל עבירה שהיא, כדי לא להסתבך, ולו בעבירה פחותה יותר. איני סבורה שניתן להגיע למסקנה המוצעת על ידי ההגנה. כפי שציין הסנגור, בית המשפט יכול לבחון תסריטים חלופיים, אם הם מתיישבים עם ההגיון והשכל הישר. במקרה דנן, אין זה מתיישב עם ההגיון והשכל הישר, שמ"ח תברח מדירתה בזחילה, חרף מוגבלותה, תוך הותרת כסא הגלגלים שלה בדירה, ותנעל את אחיה בפנים, אחרי שזה האחרון תקף אותה ואיים עליה, לרבות איום שישרוף את דירתה, ואז, באופן מקרי, עקב רשלנות של הנאשם, תוצת הדירה, במספר מוקדים. גם הנאשם הסכים שככלל, מ"ח ניסתה לעזור לו, קיבלה אותו אליה יפה ואף מימנה אותו, חרף קשייה (ר' ציטוטים מעדותו לעיל). בבית המשפט היא עצמה ציינה כמה היא דואגת לו, וכבר הארכתי בתיאור המאמצים שמ"ח עשתה לחלץ את הנאשם מהאישומים. כפי שגם התובעת ציינה בסיכומיה, אין כל הגיון בתרחיש חלופי שבו היא נעלה את הנאשם בדירה והותירה אותו שם כשהדירה עולה באש, ביצעה שיחה מבוהלת למוקד 100 וטפלה על הנאשם אשמת שווא שהצית את הדירה, כשלמעשה השריפה החלה כתוצאה מרשלנות שלו. אומנם, אין גם הגיון רב בכך שאדם יצית דירה שבה הוא נמצא, אך הנאשם סבר, כנראה, שיצליח לברוח מהדירה בזמן, מאחר שבדרך כלל מ"ח השאירה את דלת הדירה פתוחה, כפי שהעיד. הוא כנראה לא היה ער לכך שהיא נעלה את הדלת מבחוץ כשברחה מפניו, וסברה זו מתיישבת עם דבריה, כי ניצלה הזדמנות שבה הלך הנאשם למקלחת, כדי לברוח.

לפיכך אני מגיעה למסקנה כי העובדה שהנאשם הצית את דירתה של מ"ח הוכחה מעל לספק סביר, ויש להרשיעו בעבירה זו.

הנזק שנגרם כתוצאה מההצתה

45. מ"ח העידה שכתוצאה מהשריפה, דירתה נשרפה כליל, ופירטה חלק מהנזקים: "כל הציוד שלי נשרף. המחשב המקרר המכונת כביסה הכול התפוצץ נשרף אין לי שמיכות אין לי בגד אחד. כסא גלגלים שלי נשרף גם הכסא למקלחת. התרופות שלי הכסף" (ת/24, 7 - 9). כך גם בהודעה נוספת: "הייתה טלויזיה עומד על המזנון, שולחן סלון, כסא גלגלים, כסא של המקלחת, ספה. כל הציוד היה לי. הכול נשרף. מקרר, מכונת כביסה גז תנור מיקרו. מחשב. את כל הבית שרף לי חדר שינה הכול נשרף. גם לשכנה למעלה נשרף. כל הרכוש שלי הכספים שלי הניירות שלי".

השוטר **דניאל שרונ** תיעד בצילום וידאו (**ת/11**) את נזקי הדירה של השכנים, משפחת סויסה, וציין בדוח פעולה **ת/9** את שעשה וראה. הוא ביצע את התיעוד לאחר שפגש בשכן וקיבל הסכמתו. עולה מדוח הפעולה שהשכנים סירבו למסור עדות במשטרה, וטעמיהם עימם.

בעניין זה הגישה התביעה טיוטת מפרט שנערכה על ידי **אבשלום פורת**, מפקח הנדסה מטעם עמידר בסניף נתניה. הוא הגיע לדירה של מ"ח, ערך מפרט הכולל את הנזקים ומה שצריך לשפץ, ובהתאם למפרט, מערכת ממוחשבת מוציאה סיכום. הסיכום עובר לאישור שמאי. פורת ביקר למחרת השריפה הן בדירתה של מ"ח, הן בדירת השכנים (משפחת סויסה) שניזוקה. טיוטת המפרט בקשר לדירת מ"ח הוגש (**ת/19**), ועל פיו סך עלות השיפוצים עומד על 135,129 ₪. בהמשך נערך חישוב סופי, בהתאם למה שבוצע בפועל, ולפיו העלות היא בסך 140,387 ₪ (**ת/20**). לגבי דירת השכנים ההערכה שבוצעה אינה הערכה סופית, והיא עומדת על 77,279 ₪ (**ת/21**). פורת העיד בבית המשפט, הסביר את אופן העבודה, מדוע יש הערכה ולאחר מכן חשבון סופי וממה נובעים ההבדלים. בחקירה הנגדית נשאל כיצד הוא יודע לומר שכל הפריטים שאליהם התייחס כתקולים נפגעו בשריפה דווקא, ולא היו תקולים עוד קודם. הוא השיב: "קודם כל לא צירפתי תמונות אבל יש הרבה תמונות. לא צריך להיות מפקח הנדסה או בעל מקצוע בשביל להגיע לדירה, לראות שהיא שרופה לגמרי, שהתקרה מתפרקת ומסוכן להישאר שם, לראות דוד שרוף, ריצוף שרוף, את כל הציוד שרוף. לא צריך להיות בעל מקצוע כדי להבין שזה קרה משריפה... 97% מהדברים פה זה דברים שקרו מהשריפה בוודאות. אם הייתי אומר 100% היית מוצא פרט שיגיד לי שלא. תפקידי להכין מפרט. אני צריך להכין מפרט ומי שמאשר אותו אחרי זה זה שמאי. זאת אומרת שהשמאי בעצמו מגיע לדירה ומסתכל על הסעיפים, השמאי לא יאשר משהו שלא נגרם מהשריפה. זאת אומרת שגם את הסעיפים שאני רושם השמאי והביטוח צריכים לאשר שהם נגרמו כתוצאה מהשריפה" (פ/47, 13 - 24).

התובעת בסיכומיה לא התייחסה למפרטים של פורת ולהיקף הנזק. היא לא התייחסה להיקף הנזקים לדירה עצמה, אלא הפנתה לדברי מ"ח בהודעתה לגבי הפריטים שנשרפו לה, באופן אישי.

הסנגור בסיכומיו טען שמעדותו של פורת בבית המשפט עולה שהפירוט לגבי דירת השכנים אינו סופי, ושהסכום הסופי עשוי להיות נמוך יותר (דברי פורת ב-פ/50, 31 - 34). עוד ציין שפורת הסכים שיתכן שלא 100% מהפריטים המופיעים בחשבון הסופי נפגעו בשריפה, ויתכן שמדובר רק ב-97%. כן הזכיר שפורת אינו מומחה שריפות, אלא מפקח הנדסה וטען שעדותו לגבי הנזק "רעועה".

אני רואה עין בעין עם ההגנה. עדותו של פורת אינה רעועה, והיא תמוכה היטב. עסקינן בעד זהיר, ולכן התנסח כפי שהתנסח. העובדה שנגרמו עקב השריפה נזקים הן לחפציה של מ"ח, הן לדירתה של מ"ח, הן לדירת השכנים - הוכחה כדבעי. באשר להיקף הנזק לדירתה של מ"ח ניתן לקבוע כי על פי החשבון המאושר, הסכום עומד על כ-140,000 ₪. אשר לדירת השכנים, אף אם נוריד 10% מהסכום המופיע בטייטה, עדיין מדובר בנזק בשיעור של כ-70,000 ₪. אשר לנזקים לחפציה של מ"ח - אין אומדן, אך יש להעריך כי מדובר לכל הפחות בכמה עשרות אלפי שקלים. לפיכך, אני קובעת שהוכח שנגרם לכל הפחות נזק של 200,000 ₪, כתוצאה מהשריפה.

התשתית הראייתית לעבירת האיומים

46. עבירת האיומים הוכחה כדבעי, בשילוב בין **הודעותיה של מ"ח**, ההקלטות של **שיחותיה למוקד 100** ועדותו של

סלמן יעיל. נראה לי, כי לאור כל מה שנפרש עד כה בהרחבה, אין צורך לחזור על הדברים והם ברורים. הנאשם הכחיש גם עבירה זו, אך לנוכח כל מה שכבר ציינתי לגבי עדותו, אין בכך כדי להחליש את הראיות לחובתו, ואף להיפך, שקריו משמשים חיזוק נוסף לראיות. לפיכך **יש להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה זו.**

התשתית הראייתית לעבירת כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע פשע

47. הסנגור טען בסיכומיו, שלא הוכח בשום צורה שהנאשם נכנס לדירתה של מ"ח בכוונה לבצע פשע. התובעת לא התייחסה במפורש לעבירה זו בסיכומיה.

על פי עובדות כתב האישום, דלת הדירה של מ"ח הייתה פתוחה כשהגיע אליה הנאשם. אין מחלוקת, שבאותה עת התגורר הנאשם אצל מ"ח. כך היא העידה, וכך העיד גם השכן, יעיל סלמן (פ/103, 8, 12, 23 - 24). מ"ח העידה ב-**ת/23** שאינה יודעת מה היה בשקיות שעיון חזר הנאשם לדירתה עובר לשריפה, ושאין מאין הביא הנאשם את הבקבוקון עם הנוזל הדליק. היא אומנם ציינה בעדותה בבית המשפט שיש לה כל מיני סוגי שמנים בבית, אך לא ציינה שמן מאור, או שמן עששית, שהוא החומר שבו בוצעה ההצתה, ולשאלה מפורשת של הסנגור אף הכחישה שיש בביתה שמן מסוג זה (פ/76, 17 ואילך), אך לנוכח התרשמותי מהעדה, אני סבורה שדי בכך כדי להגיע למסקנה ברורה שהנאשם קנה באותו זמן את השמן ושזה היה באחת השקיות שעיון נכנס לדירה. לא ניתן, אפוא, להגיע למסקנה חד משמעית שהנאשם הגיע באותה עת לדירה (שבה התגורר/התארח באותה תקופה), כשהבקבוקון בשקיות שהביא עימו, ומכאן, שלא הוכח, בוודאי לא מעל ספק סביר, שהנאשם הגיע לדירה בכוונה לבצע פשע. התרשמותי מהנאשם במהלך משפטו יכולה בהחלט להתיישב עם פרץ פתאומי שאחז בו, אולי אחרי שכבר היה בדירה.

לפיכך **יש לזכות את הנאשם מעבירה זו.**

התשתית הראייתית לעבירה של תקיפה סתם

48. על פי כתב האישום, הנאשם שפך על מ"ח מים מבקבוק שהביא מהמטבח, תוך כדי שהוא מקלל אותה, ואז הרביץ לה בגבה באמצעות בקבוק המים. בהודעה **ת/23** אמרה מ"ח שהנאשם שפך עליה מים, שאותם הביא בבקבוק מהמקרר במטבח, והוא היכה אותה בגב עם בקבוק המים הריק. היא ציינה שלא נשאר לה סימן מהמכה. יצוין, כי את שפיכת המים עליה אישרה מ"ח גם בעדותה בבית המשפט, בחקירה הנגדית, במסגרת אמירה שהנאשם לא שפך עליה נוזל נוסף, אלא רק מים (פ/71, 20 ואילך; פ/73, 19 - 20). ב-**ת/25** אמרה "הוא שפך עלי מים בעצבים כשהוא מקלל אותי יא שרמוטה זונה". בעדותה בבית המשפט, למרות נסיונות סיוג למיניהם, אישרה שהנאשם שפך עליה מים (פ/54, 31; פ/56, 5). אשר למכה בגב העידה: "זה לא היה. לי היו הזיות שחשבתי שהוא הרביץ לי" (פ/58, 18).

49. חיזוק לאמור בהודעות החוץ של מ"ח ניתן למצוא ב-**ת/13א ו-ב**, הקלטות שיחותיה של מ"ח עם מוקד 100 של המשטרה, ותמליליהן. בשיחה הראשונה היא סיפרה שהנאשם שפך עליה מים, היא אמרה פעמיים שכולה רטובה מהמים שהוא שפך עליה, שהיא רועדת מקור וכן ציינה "הוא גם מרביץ".

50. למרבה הצער, מי שחקר את מ"ח סמוך לאחר הארוע לא ציין האם היא אכן רטובה, כטענתה, אך אני מוצאת בשיחה הראשונה למוקד 100 משום חיזוק מספק לדברים שאמרה בהודעותיה בנקודה זו.

51. הנאשם הכחיש גם את ביצוע העבירה הזו, אך לנוכח כל שציינתי לעיל, אין בהכחשותיו כדי לסתור את האמור בהודעותיה של מ"ח ובחיזוקים לה. גם כאן, שקריו, שהוכחו כשקרים, מחזקים את יתר הראיות. לפיכך, אני קובעת שגם עבירה זו הוכחה במידה הנדרשת ויש להרשיע בה את הנאשם.

התשתית הראייתית לעבירת ההיזק לרכוש בזדון

52. עבירה זו מיוחסת לנאשם, בפרט לנוכח שפיכת הקוקה-קולה על הטלויזיה וגרימה לקצר. יצוין, שעל עצם העובדה שנשפכה קוקה-קולה על הטלויזיה שהייתה דלוקה, ושהדבר גרם לקצר ולאובדן הטלויזיה - אין מחלוקת. גם הנאשם הודה בכך בבית המשפט (זהו בעצם המעשה היחיד מכל המעשים המיוחסים לו בכתב האישום שהוא הודה בו), אלא שלטענתו הדבר קרה בשוגג, כאשר פתח את בקבוק הקולה, ובגלל הגזים, המשקה השפירץ על הטלויזיה, "כמו שמפניה כשאתה פותח", ו"היא [הטלויזיה] נשרפה מהגזים" (פ/124, 21 ואילך). הוא אף הוסיף: "אני, אני מוכן לשלם לה את זה" (פ/133, 4). יצוין כי במשטרה הכחיש הנאשם כליל את העובדה ששפך קולה על הטלויזיה (ת/1, 12 - 17; ת/2, 44 - 45; ת/4, 17 - 20).

53. על הארוע הזה מ"ח סיפרה בהודעותיה במשטרה, שהנאשם לקח מהמקרר בקבוק ובו קוקה-קולה, שפך את תוכנו על טלויזיית הפלזמה, וכתוצאה משפיכת הקולה על הטלויזיה נהיה קצר. בהודעה מאוחרת ציינה שבקבוק הקולה הוצא מאחת השקיות שעיון שב הנאשם הביתה. עוד נשאלה מ"ח על כך שבשיחה למוקד 100 של המשטרה אמרה שהנאשם שרף לה את הטלויזיה, והיא הבהירה: "אמרתי שהוא שפך קולה על הפלזמה וזה עשה קצר ונשרף... **ש: לא עלה ממנה אש, נכון?** ת: לא. היא כבתה פתאום".

גם בשיחותיה למוקד 100 של המשטרה (ת/13), נתנה מ"ח תיאור עקבי של הארוע וטענה שהנאשם שפך לה קולה על הטלויזיה, וחזרה על כך.

54. הנאשם התייחס לארוע וגרסתו צוינה לעיל. בחקירה הנגדית נשאל: "יכול להיות שאתה שפכת את הקולה על הטלויזיה כי רצית שיהיה איזה שהיא שריפה בבית, להכעיס את מ"ח?" ועל כך השיב: "לא, לא, אני לא שפכתי, זה גזים, זה בקבוק, אני מכור לקולה, אני חייב להגיד את האמת, אני נשבע, אני הייתי אצל אחותי, בגלל שהשתחררתי חדש מכלא ולא רציתי לקלל את אחי או משהו כזה כי הוא הלך למשטרה והוא הוציא לי צו הרחקה 7 ימים, מה אני אמור לעשות? לשבת במדרגות? ישבתי במדרגות, כבודה" (פ/158, 23 ואילך). כפי שניתן לראות, גם בנושא זה קשה היה למקד את תשובתו של הנאשם. כאמור - בחקירותיו במשטרה הכחיש את עצם שפיכת הקוקה-קולה על הטלויזיה, בניגוד לדבריו בבית המשפט. לנוכח התרשמותי הכוללת מעדותו ומאמינותו, גם בנושא זה, כאשר בסופו של יום עצם הארוע אינו נתון במחלוקת והשאלה היחידה היא האם הנאשם שפך קוקה-קולה על הטלויזיה של מ"ח **במכוון** או **בשוגג**, אני מעדיפה להתבסס על הודעות החוץ של מ"ח בצירוף שיחתה למוקד 100. אוסיף, שלנוכח מסקנותיי שהובאו לעיל בנוגע לשפיכת המים על מ"ח, להצתה ולכלל ארועי אותו יום, מעשה של היזק מכוון מתיישב טוב יותר עם התמונה הכוללת, מאשר הטעות שאותה מתאר הנאשם.

55. אני מגיעה, אפוא, למסקנה שגם ביצוע העבירה של היזק לרכוש בזדון הוכחה כדבעי, ויש להרשיע בה את הנאשם.

התשתית הראייתית להעלבת עובד ציבור

56. בניגוד ליתר העבירות בכתב האישום, הראיה המרכזית בעבירה זו היא עדותו של השוטר רס"ר **דאדו האדי**, שבו, על פי הנטען, הטיח הנאשם את הקללות: "יערבי מניאק מזדיין יבן שרמוטה תפיי עליך". הארוע הועלה על הכתב בדוח הפעולה של השוטר, שהוגש (ת/15). מהדוח, שהוגש בהסכמה, עולה כי הנאשם (אז - החשוד) הובא לתחנת המשטרה בליל השריפה, והאדי נדרש לשמור עליו. בזמן ששמר עליו ביקש הנאשם אוכל ותוך כדי כך לא הפסיק לקלל ולצעוק את המילים הנ"ל. בעדותו בבית המשפט ציין **האדי**, שהארוע התרחש בחדר ההמתנה, שהוא מעין מעבר. אנישים באים והולכים. "כל הזמן יש תנועה שם" (פ/26, 3 - 4).

57. הנאשם נשאל להתייחסותו לארוע זה, ובחקירתו הראשית השיב:

ת: נו בחיך.
ש: אמרו עליך, מה יש לך להגיד על זה?
ת: אני לא האמת, אני לא תוקף.
ש: מכחיש.
ת: לא סוהרים, לא אסירים ולא שוטרים, הם תוקפים והם אומ"ח מה זה היה".

(פ/140, 12 ואילך)

בחקירה הנגדית הפליג הנאשם לשלל כיוונים לא רלוונטיים כששאלה אותו התובעת האם אמר את הדברים הללו. לאחר מספר נסיונות שווא לקבל מענה, שאל אותו בית המשפט: "אתה יכול רק לענות לה אם זה נכון או לא נכון", ואז השיב: "לא נכון, כבודה, זה לא נכון, למה להגיד את זה? למה שאני יגיד את זה?" (פ/160, 29 ואילך).

58. גם בנקודה זו איני מאמינה לנאשם. אני מאמינה לשוטר שהדברים נאמרו, במקום ובנסיבות שתיאר השוטר, והשאלה שנותרת בעינה היא האם דברים אלה עולים כדי העלבת עובד ציבור.

האם הדברים שאמר הנאשם לרס"ר דאדו עולים כדי העלבת עובד ציבור?

59. התובעת בסיכומיה לא התייחסה לעבירה זו.

60. הסגור טען, כי בהתאם לאמור ברע"פ 5991/13 **סגל נ' מדינת ישראל** [2.11.17] [עניין **סגל**], צומצמו המבחנים שנקבעו בדנ"פ 7383/08 **אונגרפלד נ' מדינת ישראל**, פ"ד סה(1) 23 (2011) [**הלכת אונגרפלד**], וזאת כדי להגן על חופש הביטוי. לדבריו, דעת הרוב בעניין **סגל** תמכה בעמדתה של כבוד הנשיאה (בדימ') נאור, שלפיה לא ראוי "לקטלג" מראש קללות וגידופים כביטויים שבהכרח יהיו ראויים להגנה מעטה מפני תחולת עבירת ההעלבה, כפי שסברו שופטי המיעוט בהלכת **אונגרפלד**, ואין מקום לקבוע באופן גורף כי ביטויים אלה תמיד יהיו ב"פריפריה" של חופש הביטוי או כי הם משוללי ערך חברתי. גם לגבי קללות עשויים, בנסיבות מסוימות, להתקיים הרציונלים החשובים של חופש הביטוי. לפיכך, אף כשעסקין בגידופים, יש לבחון, על פי ההקשר הכולל, את המידה שבה הם מגשימים את תכליותיו של חופש הביטוי, ובפרט האם למעשה מדובר בביטוי פוליטי, ובהתאם לכך להכריע האם נעברה העבירה

(פסקה 42 לפסק דינה של הנשיאה (בדימ') נאור). עוד ביקש הסנגור לתת את הדעת לכך, שאומנם השוטר הוא עובד זוט, אך גם הנאשם אינו "משועי הארץ" (כהגדרתו). לכן, לדבריו, במקרה דנן אין הקללות האמורות עולות כדי עבירה, בפרט בהתחשב במצבו הכללי של הנאשם.

61. במסגרת המבחן התוכני בעבירה יש ליתן משקל לעוצמת הפגיעה הנגרמת בחופש הביטוי. בפרט עמד בית המשפט העליון על חשיבותו של הביטוי הפוליטי, העומד בראש הפירמידה של הביטויים. לדעתה של כבוד הנשיאה (בדימ') נאור, שאליה הצטרפו מרבית השופטים, ביטויים פוליטיים יהיו מוגנים כמעט תמיד מפני תחולתה של עבירת ההעלבה, בשל חשיבותם היתרה ולאור הצורך החיוני להגן על חירות זו, שבלעדיה לא תיתכן דמוקרטיה. בפסק הדין עמדה הנשיאה (בדימ') נאור על שיקולים שונים בהם יש להתחשב במסגרת יישום המבחן ההסתברותי לעבירת ההעלבה, ובכלל זה מעמדם של עובד הציבור ושל הגורם העולב, פומביות הביטוי וקהל היעד שלו וכן חשיפת העובד לעלבון.

אני סבורה, כי גם לפי מבחני **הלכת אונגרפלד**, וגם לפי מבחני עניין **סגל**, ביצע הנאשם עבירה של העלבת עובד ציבור. אין בין הקללות שהטיח הנאשם בהאדי, בעודו מבקש ממנו להביא לו אוכל, לבין חופש הביטוי - דבר. הדברים נאמרו בתוך תחנת המשטרה, באזור שבו עוברים כל העת אנשים, סמוך ליומנאי, כפי שציין האדי. זהו מקום שבו השוטר אמור לבצע את תפקידו ולכן הניסיון להשפילו בפני הקהל הסובב פוגע בשמו הטוב, באופן שיש לבזותו בפני אחרים, ויש בדברים כדי להוות פגיעה ממשית באופן מילוי תפקידו הציבורי, ובכך לפגוע במערכת השרות הציבורי, ובאמון הציבור בה (כלשון התנאי התוכני והמבחן ההסתברותי, שנקבעו **בהלכת אונגרפלד**). אף אם הנאשם אינו "משועי הארץ", לא ניתן, לדעתי, להתייחס בסלחנות לצרור הקללות שהטיח בהאדי, קללות שיש בהן גם התייחסות למוצאו, גם העלבה כלפי אמו של השוטר וגם "סימולציה" של יריקה (וראו בעניין זה גם רע"פ 462/18 **מרדכי יוסף נ' מדינת ישראל** [21.5.18], פסקאות 12 - 13).

62. לאור כל אלה, אני מוצאת שהוכחה **העבירה של העלבת עובד ציבור** במידה הנדרשת במשפט פלילי, ו**להרשיע את הנאשם בביצועה**.

סיכום

63. אני קובעת, כי בסופו של יום, הוכח במידה הנדרשת במשפט פלילי, שביום 16.10.17, בשעה 23:30, לערך, עת הייתה מ"ח לבדה בדירתה, הגיע הנאשם לדירה כשהוא מצויד במצית. דלת הדירה הייתה פתוחה והנאשם נכנס לדירה והחל לקלל את מ"ח ולאיים עליה, באומרו: "זונה שרמוטה", "את והגרש שלך המזדיין, הבן זונה הזה", "אני אשורף אותך, אני אעלה אותך באש", "תראי מה אני אעשה לך" וכן איים עליה באומרו: "אני אהרוג אותך, אני אשורף אותך". בהמשך, הלך הנאשם למטבח, הביא בקבוק מים ושפך את תכולתו על מ"ח, תוך שהוא מקללה, באומרו: "יא שרמוטה, זונה" וכן הכה את מ"ח בגבה באמצעות בקבוק המים. בהמשך, לקח הנאשם בקבוק קולה מלא, שפך את תכולתו על מסך הטלוויזיה הדולק והשבית את מכשיר הטלוויזיה. בשלב כלשהו, מ"ח, שפחדה מהנאשם בעקבות אימויו והתנהגותו, הצליחה לצאת מדירתה בזחילה ונעלה את דלת הדירה מבחוץ. הנאשם צעק והורה למ"ח לפתוח את דלת הדירה. בתגובה, אמרה מ"ח לנאשם שהיא מזמינה משטרה. הנאשם צעק ואיים על מ"ח באומרו: "אני אשורף לך את הבית".

בהמשך, שפך הנאשם חומר דליק בתוך הדירה והצית אותה. כתוצאה ממעשי הנאשם, אחזה אש בכל רחבי הדירה,

הדירה וכל תכולתה נשרפו כליל וחלק מתקרת הסלון קרס. האש התפשטה מהדירה לעבר הדירה שמעליה, בקומה הרביעית בבניין, וגרמה לנזקים שונים בדירה בקומה הרביעית. הנאשם ירד מהמרפסת, כשהוא נאחז בסורגים, דרך מדחס המזגן ועד לקרקע, ונעצר על ידי המשטרה שהוזעקה למקום. תשעה צוותי כיבוי אש הגיעו למקום בכבאיות אש, השתלטו על האש, כיבו אותה ומנעו את התפשטותה לדירות נוספות ולגרימת נזקים נוספים.

כתוצאה ממעשי הנאשם, נשרפה כל תכולת הדירה, הכוללת בין היתר: מחשב, טלויזיה, מסך פלאזמה, מקרר, תנור, מיקרוגל, מכונת כביסה, כיסא גלגלים. כל רכושה של מ"ח נשרף כליל והיא נותרה חסרת כל, לרבות מגורים, לבוש, אמצעי עזר לנכותה, תרופות, ריהוט ועוד. בימים שלאחר ההצתה לנה מ"ח ברחוב. כמו כן, נגרמו נזקים לדירה בקומה הרביעית. הערך הכספי של הנזק שנגרם לדירתה של מ"ח, לדירת השכנים ולרכושה של מ"ח, הוא **לכל הפחות** 200,000 ₪.

לאחר כל מעשיו הנ"ל, הנאשם הובא לתחנת המשטרה, ושם, כשהשוטר דאו האדי שמר עליו, קילל אותו הנאשם באומרו: "יערבי מניאק מזדיין יבן שרמוטה תפיי עלייך".

64. בכך הוכחו העבירות של הצתה, תקיפה סתם, איומים, היזק בזדון והעלבת עובד ציבור, שיוחסו לנאשם באישום השני.

65. אני קובעת שהאישום הראשון לא הוכח, וחלק מהעבירות שיוחסו לנאשם באישום השני - ניסיון הצתה, פציעה בנסיבות מחמירות וכניסה למקום מגורים בכוונה לבצע פשע - לא הוכחו, אף הן.

66. לאור כל האמור, **אני מזכה את הנאשם מביצוע העבירות מושא האישום הראשון.**

אני מזכה את הנאשם מביצוע העבירות הבאות מתוך האישום השני:

ניסיון הצתה, לפי סעיף 448(א) סיפא ביחד עם סעיף 25 לחוק;

פציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק;

כניסה למקום מגורים, לפי סעיף 406(א) לחוק.

אני מרשיעה את הנאשם בביצוע העבירות הבאות מתוך האישום השני:

הצתה, לפי סעיף 448(א) רישא לחוק;

תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק;

איומים, לפי סעיף 192 לחוק;

היזק בזדון, לפי סעיף 452 לחוק;

העלבת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 288 לחוק.

ניתנה היום, ח' אדר א' תשע"ט, 13 פברואר 2019, במעמד הצדדים